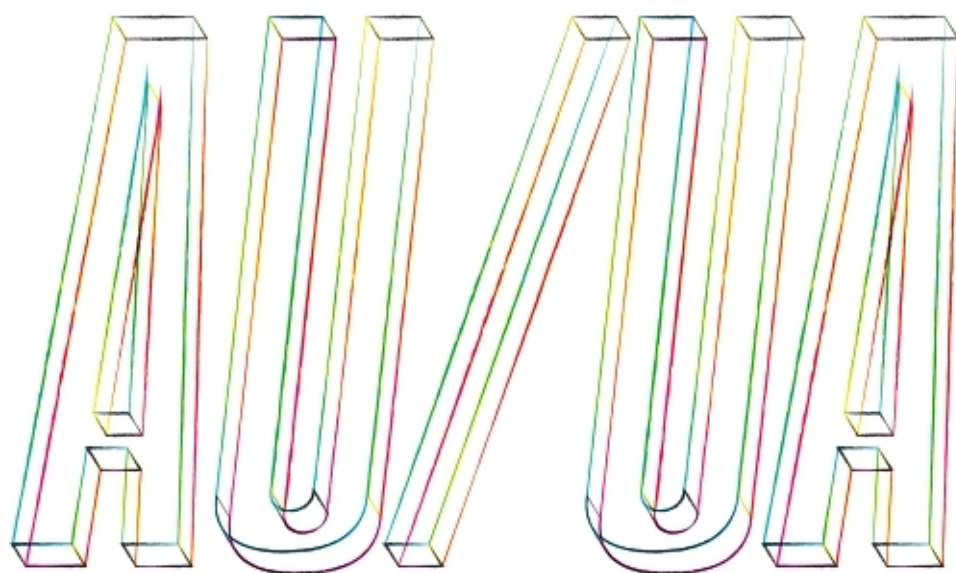

CONTEMPORARY POETRY OF UKRAINE AND AUSTRALIA

СУЧАСНА ПОЕЗІЯ УКРАЇНИ ТА АВСТРАЛІЇ

CONTEMPORARY POETRY OF UKRAINE AND AUSTRALIA

EDITED BY LES WICKS, YURY ZAVADSKY AND GRIGORY SEMENCHUK

СУЧАСНА ПОЕЗІЯ УКРАЇНИ ТА АВСТРАЛІЇ

ЗА РЕДАКЦІЄЮ ЛЕСА ВІКСА, ЮРІЯ ЗАВАДСЬКОГО І ГРИГОРІЯ СЕМЕНЧУКА

AU/UA

AU

JUDITH BEVERIDGE — TO THE ISLANDS, 7
ДЖУДІТ БЕВЕРІДЖ — НА ОСТРОВИ, 9

SUSAN BRADLEY SMITH — AS THIN AND FRAGILE AS WET NEWSPAPER..., 12
СЬЮЗАН БРЕДЛІ СМІТ — ТАКОЮ ТОНКОЮ І КРИХКОЮ, ЯК МОКРА ГАЗЕТА..., 13

PAW BROWN — POWDERY, 14
ПЕМ БРАУН — КРИХТИ, 15

JOANNE BURNS — TABLEAU VIVANT, 16
ДЖОАН БЕРНЗ — ЖИВІ КАРТИНИ, 17

MICHELLE CAHILL — SOMEWHERE, A RIVER, 19
МІШЕЛЬ КАГІЛЛ — ДЕІНДЕ. РІЧКА, 20

MICHAEL FARRELL — MAGIC, 21
МАЙКЛ ФАРРЕЛ — МАГІЯ, 22

PHILIP HAMMIAL — BITING, 23
ФІЛІП ГАММІАЛ — ГРИЗОТА, 24

SUSAN HAMPTON — ON THE BRIGHT ROAD, 26
СЮЗАН ГЕМПТОН — НА БРАЙТ РОУД, 27

ANDY JACKSON — THE TRICK, 28
ЕНДІ ДЖЕКСОН — ФОКУС, 29

JILL JONES — THE THOUGHT OF AN AUTOBIOGRAPHICAL POEM TROUBLES & ELUDES ME, 30
ДЖИЛЛ ДЖОНС — АВТОБІОГРАФІЧНИЙ ВІРШ НЕ ЙДЕ З ГОЛОВИ, АЛЕ ВИСЛИЗАЄ, 31

CHRISTOPHER KELEN — TO TEND, 32
КРІСТОФЕР КЕЛЕН — АБИ ШАНУВАТИ, 33

CATH KENNEALLY — IF, ON A WINTER'S NIGHT, 34
КЕТ КЕННЕЛІ — ЯКЩО, ЗИМОВОЇ НОЧІ, 35

KAREN KNIGHT — IT'S NOT, 37
КАРЕН НАЙТ - НЕ ТЕ, 38

MIKE LADD — BOOMER BEACH, 39
МАЙК ЛЕДД — БУМЕР БІЧ, 40

ANTHONY LAWRENCE — THE PELICAN, 41
ЕНТОНІ ЛОУРЕНС — ПЕЛІКАН, 42

MYRON LYSENKO — LIFE IS A TEST, 43
МИРОН ЛИСЕНКО — ЖИТТЯ — ЦЕ ТЕСТ, 44

CHRIS MANSELL — WATER, 46
КРІС МЕНЗЕЛЛ — ВОДА, 48

PETER MINTER — VOYAGER, 50
ПІТЕР МІНТЕР — МАНДРІВНИК, 51

DAVID MUSGRAVE — PHANTOM LIMB, 53
ДЕЙВІД МАСГРЕЙВ — ФАНТОМНА КІНЦІВКА, 54

LES WICKS — POOL, 55
ЛЕС ВІКС - БАСЕЙН, 56

UA

СЕРГІЙ ЖАДАН — ПАПРИКА, 58
SERHIY ZHADAN — PAPRIKA, 60

БАСИЛЬ ГЕРАСИМ'ЮК — “НА СІНІ, ЩО СРІБЛІЄ НАД КУЩАМИ...”, 62
VASYL HERASYMIUK — “TWO SOULS IN WEIGHTLESS BODIES GREW STILL...”, 63

ПАВЛО ГІРНИК — “СВІТАЄ, ПОСВІТАЄТЬСЯ...”, 65
PAVLO HIRNYK — “IT DAWNS, IT LEAKS ITS LIGHT...”, 66

ЮРІЙ АНДРУХОВИЧ — AND EVERYBODY FUCKS YOU, 67
YURI ANDRUKHOVYCH — AND EVERYBODY FUCKS YOU, 68

МИХАЙЛО ГРИГОРІВ — “ВИГНАНЧІ ЗАВІРЮХИ...”, 69
MYHAILO HRYHORIV — “RENEGADE BLIZZARDS...”, 70

ОЛЕГ ЛИШЕГА — ЧЕРЕПАХА, 71
OLEH LYSHEHA — TURTLE, 73

ІРИНА ШУВАЛОВА — “...ТИ ЧОРНИЙ ЯК ЗИМА...”, 76
IRYNA SHUVALOVA — “...YOU ARE BLACK AS WINTER...”, 77

БАСИЛЬ МАХНО — JARDIN, 78
VASYL MAKHNO — JARDIN, 81

ЮРІЙ ЗАВАДСЬКИЙ — “ЛЮДСЬКИЙ ЧЕРЕП...”, 84
YURY ZAVADSKY — “HUMAN SKULL...”, 85

ОЛЕГ КОЦАРЕВ — ЛЮБОВНІ СПОГАДИ, 87
OLEH KOTSAREV — LOVE MEMORIES, 88

МИКОЛА ШПАКОВСЬКИЙ — ЗАЛИШАННЯ, 89
MYKOLA SHPAKOVSKYY — STAYING, 90

ВІКТОР НЕБОРАК — ПИСЬМЕННИК, 91
VIKTOR NEBORAK — THE WRITER, 92

МІРЕК БОДНАР — “ЗАБИВАЮСЬ У КУТОК...”, 93
MIREK BODNAR — “I AM HIDING IN A CORNER...”, 94

ОКСАНА ЗАБУЖКО — НОВИЙ ЗАКОН АРХІМЕДА, 95
OKSANA ZABUZHKO — ARCHIMEDES' NEW PRINCIPLE, 96

НАТАЛКА БІЛОЦЕРКІВЕЦЬ — МИ ПОПРЕМ НЕ В ПАРИЖІ, 98
NATALKA BILOTSERKIVETS — WE'LL NOT DIE IN PARIS, 99

КАТЕРИНА БАБКИНА — ГІРЧИЦЯ, 100
KATERYNA BABKINA — BITTERWEED, 101

ГРИГОРІЙ СЕМЕНЧУК — “ВНУТРІШНІЙ ДАГЕСТАН...”, 102
GRIGORY SEMECHUK — “INTERNAL DAGESTAN...”, 103

ПЕТРО МІДЯНКА — СЕРВУС, ПАНЕ ВОРГОЛ, 104
PETRO MIDIANKA — HI THERE, MR. WARHOL, 105

ГАЛИНА ГЕВКІВ — СТАРІ МЕДУЗИ, 107
HALYNA HEVKIV — THE OLD JELLYFISH, 108

КОСТЬ МОСКАЛЕЦЬ — “ВОНА ТАНЦЮЄ ЗАРАЗ НА ТЕРАСІ...”, 109
KOST MOSKALETS — “SHE'S DANCING NOW ON THE TERRACE...”, 110

AU

JUDITH BEVERIDGE — TO THE ISLANDS

I will use the sound of wind and the splash
of the cormorant diving and the music
any boatman will hear in the running threads
as they sing about leaving for the Islands.

I will use a sinker's zinc arpeggio as it
rolls across a wooden jetty and the sound
of crabs in the shifting gravel and the scrape
of awls across the hulls of yachts.

I will use the wash-board chorus of the sea
and the boats and the skiffler's skirl
of tide-steered surf taken out by the wind
through the cliffs. Look—I don't know

much about how to reach the Islands, only
what I've heard from the boatman's song
and from a man who walked the headland
to find a place in the rocks free of salt

and osprey. But perhaps I can use
the bladder-wrack and barnacle, the gull
wafting above the mussels and the bird
diving back to sea. Perhaps I can use

the song sponge divers sing to time each dive
and then use their gasps as they lift
their bags onto the skiffs. Perhaps
the seapool whispers of the sun-downers

or the terns above the harbour are what
the divers sing to as they hold their
breath and swim the silent minutes through
with prayer. I will use the gull's height

and the limpet's splash and the wasps' nest
hanging like a paper lamp under the pier
and the little boat sailing out. Even the
fishermen lugging shoals over the stones,

even the sailors shift-walking the decks,
even the end-blown note of a shell leveled
towards the horizon. I will use the eagle's
flight moored in the eyes of children

and the voices of men, the ones, they say,
who've made it, though perhaps the purlin
creaking on its rafter, the gull squawking
from the jetty, the wind calling

along the moorings and the notes the divers
hear in the quiet waters of their breathing
as they seek release through depths
are all I'll know about finding the Islands.

Meanwhile, I'll use the sound of sunlight
filling the sponges and a diver's saturated
breathing in the lungs of an oarsman
rowing weightless cargo over the reefs.

Landbridge: Contemporary Australian Poetry (Fremantle Arts Centre Press, 1999)

ДЖУДІТ БЕВЕРІДЖ — НА ОСТРОВИ

Я візьму звук вітру чи плескітливе
занурення баклана і музику
почує будь-який човняр в стрімких течіях
співаючи про відплиття на Острови.

Я візьму цинкове арпеджіо грузила коли воно
котиться по дерев'яній пристані і шурхіт
крабів у сипкому гравії і дряпання
шил вздовж корпусів яхт.

Я візьму ребристий хор моря
і човни і рок-н-рольний вереск
припливу що його вітер провадить
через скелі. Дивись – я не знаю

досить про те як дістатися Островів лишень
те що почула з човнярської пісні
і від чоловіка який шукав на вістрі миса
між камінням місце без солі

і птаства. А може я візьму
старого міхура із корком а мєва
ширятиме понад мідіями і птах
пірнатиме назад у море. Може я візьму

пісню морської губки що занурюючись заспіває
а потім задихається наповнюючи
рибальські мішки на ялах. Може й
лиман шепоче про спадень

чи крячки понад затокою так само як
пірнальники співають про те як затримують
подих і пливуть кілька тихих хвилин
з молитвою. Я візьму мєвину висоту

і плюскіт молюсків і осине гніздо
що висить паперовою лампою під пристанню
і маленький човник що відпливає. Навіть
рибалок що тягнуть камінням косяки риб

навіть моряків на розгойданих палубах
навіть останній подих мушлі що зрівнялася
з обрієм. Я візьму політ
орла причалений в очах дітей

і голоси людей тих які кажуть
хто зробив це хоча може протяг
скрипить у кроквах мева скрегоче
із пристані вітер вигукує

вздовж причалів і зітхання пірнальників
чутні в тихих водах їхнього дихання
коли ті шукають звільнення із глибин
це все що знатиму про знаходження Островів.

Між тим я візьму сонячний вітер
що наповнює морські губки і густе
треноване дихання в легенях весляра
що везе невагомий вантаж через рифи.

Переклад Юрія Завадського

PHOTOGRAPHER: CATH PHILLIPS

**SUSAN BRADLEY SMITH — AS THIN AND FRAGILE AS WET NEWSPAPER, SHE
WAITED FOR HER MOTHER, ONE DAY SOON AFTER MAN HAD WALKED
ON THE MOON**

My mother said she was sorry, she regretted her 1970s parenting
full of Benson & Hedges and diets that involved only biscuits and
strange men in the bathroom. Mother mine, insect with crisp red

wings and black dots, how many wishes did I waste on you? The
first time, it felt like evolution, as I stood at the school gates shedding
history, *where are you where are you where are you*, tight long socks,

too big uniform, resentful pigtails, dancing freckles, hand-me-down cracked,
brown school bag, with no vegemite sandwiches left. The sun was kicking
mountains away—would you come before proper dark? I needed to

pee, but would not run to the toilets, my vigilance rewarded with hot
trickles leaking through the tight promise of white cottontail panties.
I have two legs and you have six. *Ladybird ladybird fly away home*,

Your children are waiting and your husband is gone. Years later, I would
marry a German and my tongue would learn his polka—*marienkäfer*
sounds better than ladybug—but *you bug me lady* he said one day, and

left. Better than never to have come. Six brittle legs you have, none of them
walking my way to collect me. The sky lost its blue. Away you flew. As the
first star cursed, there you came, BKS818, too late.

supermodernprayerbook (Salt, 2010)

**СЬЮЗАН БРЕДЛІ СМІТ — ТАКОЮ ТОНКОЮ І КРИХКОЮ, ЯК МОКРА
ГАЗЕТА, ОДНОГО ДНЯ ВОНА ЧЕКАЛА НА СВОЮ МАТІР НЕВДОВЗІ
ПІСЛЯ ТОГО, ЯК ЛЮДИНА СТУПИЛА НА МІСЯЦЬ.**

Моя мама просила пробачення, казала, що жалкує про своє
материнство сімдесятих
наповнене Benson & Hedges* і дієтами, що склались лише з печива і
незнайомих чоловіків у ванні. Мамо моя, комашко з хрусткими червоними

крильцями у чорні цятки, скільки бажань я змарнувала на тобі? Першого
разу, це видавалось еволюцією, коли я стояла в шкільній брамі історії,
що проминала, *де ти де ти де ти*, охайні підколінки,

завелика форма, жалюгідні мишачі хвостики, танок ластовиння,
вживаний розлейбаний
брунатний ранець, в якому не залишилось канапок з веджімайтом**.
Сонце копало
гори, — може б ти прийшла перш ніж цілком стемніє? Я хочу

пісяти, але не побіжу до туалету, за свою варту я отримую винагороду – гарячі
цівки, що течуть крізь тверді обіцянки білих бавовняних трусиків
у мене лише дві ноги, а у тебе шість. *Сонечко, сонечко, полети в віконечко*

Твої діти чекають, і чоловік тебе покинув. Минуть роки, я
вийду за німця і мій язик навчиться його польки *marienkäfer****
звучить краще ніж сонечко, — але *ти мене догризла, сонечко*, скаже
він одного дня і

піде. Краще б ніколи не приходив. Шість делікатних ніжок у тебе, жодна із них
не йде сюди аби забрати мене. Небо втрачає свою блакить.

Ти відлетіла. Лишень
перша зоря вилаялась, як ти приїхала вісімсот вісімнадцятим BKS, запізно.

* Марка цигарок

** Традиційна австралійська паста на основі дріжджів, яку намазують на тости і
крекери

*** Сонечко (нім.)

Переклад Галини Шиян

PAM BROWN — POWDERY

white frost,
walls and windows
streaky with condensation

you can check your thought,
not speak,
eyelid skinflakes
spot your lenses

a cork placemat,
a 6B pencil, teeth marks,
(not yours, whose?)

you cheated yourself
of natural ageing,
ageing quickly, medication
induced, a shadow,
a dry thin lip

bul buls peck
at the frost-dried grass,
their song

no alcohol,
weak sunlight, powdery
through a dirty pane

not didactic,
how can you continue
to learn?

ПЕМ БРАУН — КРИХТИ

іній,
стіни й вікна
з шарами конденсату

можеш контролювати думки,
не говорити,
лупа з вій
вкриває твої лінзи

коркова серветка,
олівець 6В, відбитки зубів,
(як не твої, то чий?)

сам себе обдурив
цим природнім старінням,
старінням швидким, медично
зумовленим, це тінь,
сухі тонкі губи

пташки* дзьобають
суху вимерзлу траву,
це їхня пісня

ніякого алкоголю,
бліде сонце, крихти
крізь брудну шибу

не повчальний,
як ти можеж продовжувати
вчитися?

** В оригіналі: “bul bul” — різновид співочих птахів.*

Переклад Юрія Завадського

joanne burns — tableau vivant

big and white and comforting as
the cherished gospels with their
illustrated tales, the family fridge
has replaced the family pew as
the site of pastoral care; its giant
door opens to illuminated providence,
one thinks of the glowing revelations
of jesus' sacred heart, feast has
conquered famine in this alimentary
treasure chest – you marvel
at the amplitude of its design
as you once admired an evangelist's
cadillac

within this confluence of elements,
fire, water, earth, and air, like
the sea inside a shell, you can
hear the maker's hum, the exoteric
purring of the deus ex machine,
even the roaches congregate in
the rear of his warmth

in the legend adjacent to, or on
the freezer door small iconic
drawings give guidance on the
extended life span of foods once
perishable – fish, fowl, red meat,
fruit and veg, with the advent of
the microwave so speedy to defrost,
this ease of resurrection, convincing
as a sermon; and as families get smaller
fridge-freezers grow larger – such
are the extravagant urgencies of
faith

aerial photography (Five Islands, 1999)

Джоан Бернз — живі картини

великий, білий і врівноважуючий, як
виплеканий ґоспел з
казковими ілюстраціями, холодильник в родині
замінив родинні посиденьки, цю
пасторальну сцену турботи; його велетенські
двері відчиняються, аби осінити провидінням
хтось думає про розжарене одкровення
святого Ісусового серця, бенкети
подолали голод у цій харчовій
скарбниці, що викликає в тебе захват
амплітудою свого дизайну,
так ти колись захоплювався Кадилаком
євангелістів

у цьому злитті елементів
вогню, води, землі і повітря, наче
море у мушлі ти можеш почути
відгомін творця — екзотеричне
муркотіння *deus ex machine*
навіть таргани сповзають до
тепла в його захристії

згідно з легендою збоку, або на
дверях морозильника, маленькими іконками
зображено інструкцію, для
тривалішого терміну придатності їжі, що
швидко псувалася – риби, птиці, червоного м'яса
овочів – фруктів, з пришестям
мікрохвильовки і швидкісної розморозки
ця легкість відновлення, переконлива,
як проповідь; і родини стають меншими
морозильні камери стають більшими – такі
екстравагантні ургентні вимоги
віри

Переклад Галини Шиян

PHOTOGRAPHER: SUSAN ADAMS

MICHELLE CAHILL — SOMEWHERE, A RIVER

for JB

Before the light's particle rays pencil to floating
leaves, fingerlings, I've left him in a sea of sheets,
his dreaming, a cold waste. Abrasive snores drift
through snow blankets, underwater eyes unseen.

Deep to the surface a totemic legend rudders past
my coracle. I rest in wood rot, salt licking the skin
of my thigh. The scoop hem of a silk nightdress
with its black trimming ties, flutters in the breeze.

Here a lamprey eel's stone mouth gapes in frigid
holes the ice composes like a riddle. A new moon
spares the sky's spectacle, intuitively reticent, or
maybe hardened by frost stars setting fire to the hills.

Birds begin to trill their silent score for late dreams.
The boat leaks, cloud water drawn in sapphire amulets
to wrap my limbs. Morning will sprinkle the conifers,
illumine map or dictionary, if not the treaty concealed

by my tarpaulin. I'd like to seed in a grave of mink,
Tuchone, buffalo bones, or in a deep nest where
sleeping fish wait to spawn. When the rapids come
and the wild crocus shoots, the inconnu will abandon.

For now, I am frozen, somewhere between aquatic
and terrestrial. I guess the river's arctic bend, imagine
nautical light, reading the smoke. Let wildfires reach,
groundwater springs rise; dead, the snow melting.

Pennsylvania Literary Journal, Dec 2010

МІШЕЛЬ КАГІЛЛ — ДЕІНДЕ. РІЧКА

для JB

Перш ніж олівець променів світлових частинок пливучих
листіків торкнувся, я залишила його у морі простирадл
його сні, холодний брукхт. Абразивний храп дрейфував
крізь сніги ковдр, пучиною в очі небаченою

Вглиб від поверхні тотемних легенд керманічі минали
мою шлюпку. Я спочивала у дерев'яній гнилі, сіль лизала шкіру
на моїх стегнах. Прірва за краєм шовкової нічної сорочки
з чорними чепурними зав'язками, тріпотіла під бризом.

От ген роти кам'яних вугрів роззявилися фригідними
дірами, skutими кригою в решето. Молодий місяць
береже небесні краєвиди, інтуїтивно мовчазний, чи,
можливо, прикутий вогнем морозяних зір до схилів

Птахи починають трелі своїх з тихих партитур для пізніх снів
Човен дає течу, вода хмар нижче сапфірові амулети
аби обмотати мої кінцівки. Ранок кропитиме хвою,
осяватиме мапи чи словники, якби не угода замаскована

моєю штурмовкою. Я б хотіла кинути сім'я в могилку норки,
Тухонів*, в кості буйвола, або глибоке гніздо де
спляча риба чекає на нерест. Коли зйдуть стрімкі потоки
і дикі крокуси вистрілять, білорибіці відійдуть.

Зараз, я заморожена, десь поміж водним
і сухопутним. Я гадаю, що арктичний вигин ріки, марить
про мореплавні вогні, читаючи дим. Нехай пожежі лнуть
підземні джерела постають; це смертельно, танення снігу.

* *Корінне плем'я Аляски.*

Переклад Галини Шиян

MICHAEL FARRELL — magic

wicked children wake me at noon they
become english and their mothers return them to
london mothers
are a comfort fathers are a pain unless
they are birds under glass
in the building
are some unusual talents a man who draws straws
a woman with a yellow nose they make
the world go round i confess ive never noticed
dragonflies breathing fire goldilocks with porridge
for hire thats what its
like in new republics everyone sleeping everyone
washing the stairs
the police come around and are fed on apples
while the dog goes what about me
but oh lord who needs dogs isnt my
neighbour due to have bubblegum explode in
her bathtub shes never out
of it never clean it must be the
same black magic that covers my
clothes a disguise to make animals gasp and drop
their booty

Island, Best Australian Poems 2003 & open sesame (Giramondo)

МАЙКЛ ФАРРЕЛ — МАГІЯ

паскудні дітлахи розбудили мене опівдні, вони
стали англійцями і їхні матері повернули їх
матерям лондонським
котрі є комфортом, батькам, які є клопотом, якщо не
є пташками за склом
в будівлях
і мають якісь незвичайні таланти – чоловік, що витягує жереб
жінка з жовтим носом, вони змушують
світ обертатись, я зізнаюсь, що ніколи не зауважував
БАБок, що дихають вогнем, золотоволосок з кашею
до винайму, бо от воно як
в нових республіках усі сплять,
усі миють сходи
поліція приходить і пасеться на яблуках
поки пес кланчить «а мені»
але, Господи, кому потрібен пес точно не мій
сусідці, яка через вибух жуйки у
ванні ніколи не виходить
бо цього не відмити, це напевне та
сама чорна магія, що вкриває мою
одежу камуфляжем аби звірі захекувались і кидали
свою здобич

Переклад Галини Шиян

PHILIP HAMMIAL — BITING

The men were biting my arms.
The horse was blindfolded.
No one would extinguish the fire in the next room.
“It will burn forever & you with it,”
 said the old woman, the mother of the men.
She took off her clothes, put them into a box
 & gave it to me.
“Put them on,” she said, “& give me yours.”
I did as I was told, & became a mother of seven men
 for eight hours.
When I told my sons to bite the old woman’s arms
 they refused.
Then we exchanged clothes again.
This went on for seven months.
On the first day of the eighth month the horse was taken
 to the burning room.
After we ate the horse the old woman told her sons
 to bite my arms.

Drink from the Animal (Island, 2011)

Філіп Гамміал

ГРИЗОТА

Чоловіки гризли мої руки
Кінь був зашорений
Ніхто б не загасив пожежі в сусідній кімнаті
«Вона горітиме вічно і ти разом з нею»
сказала стара жінка, мати чоловіків
Вона зняла одягу, поклала її до коробки
і дала її мені.
«Одягни, — промовила вона, — і дай мені свою»
Я вчинив як було наказано і перетворився на матір сімох чоловіків
на вісім годин.
Коли я сказав своїм синам гризти старій жінці руки
вони відмовились
Тоді ми помінялися одягом знову
Це тривало сім місяців.
У перший день восьми місяців коня завели
в палаючу кімнату
Після того як ми з'їли коня, стара жінка наказала синам
гризти мої руки

Переклад Галини Шиян

PHOTOGRAPHER: ANNETTE WILLIS

SUSAN HAMPTON — ON THE BRIGHT ROAD

Someone phones and asks about The Bright
Road. The Bright Road as far as I know
is in eastern Victoria, and for some
reason the country there is good to look at.
I don't know what towns the Bright Road
connects, or what highway it's near.
The same as I've never been to Gippsland,
I've never been to Bright.

The vast erasures of the self contain somehow
in their deep hold the — I hesitate to call it a god —
the second self, a post-colonial god,
no longer a queen or king but an acting subject
in the realm of subjectivity, where
your best god is met after your worst self.

The Kindly Ones (Five Islands, 2005)

СЮЗАН ГЕМПТОН — НА БРАЙТ РОУД

Дехто телефонує й питає про Брайт Роуд.
Брайт Роуд, наскільки я знаю,
у східній Вікторії, і з певних міркувань
це чудове місце варто відвідати.
Я не знаю, які міста з'єднує Брайт Роуд,
або яке шосе поблизу нього.
Так само, як я ніколи не була в Джіпсленді,
я ніколи не була в Брайт.

Значні білі плями *себе самого* якось вміщують
у своєму глибокому сховку — не наважуюся назвати це богом —
друго себе, постколоніального бога,
вже більш не королеву чи короля, а діючого суб'єкта
в царині суб'єктивності, де
твого найкращого бога можеш зустріти лише після найгіршого себе.

Переклад Юрія Завадського

ANDY JACKSON — THE TRICK

A box of journals heavy with ink
accepts the dust underneath my bed
with equanimity. There is less
time left, now that I've written this.
And still the trick is to not reproduce
yourself. Just two years back, we

planted an ash gum in the front yard.
Before cracks appear in the paving
stones, our landlord strains, snaps it
at its thin base. Before we're done
with mourning, feeling the absence
of roots, the stump sprouts.

ЕНДІ ДЖЕКСОН — ФОКУС

Коробка щоденників обважнілих чорнилом
збирає порохи у мене під ліжком
холоднокривно. Тепер менше
часу залишилось, аніж коли я писав це.
І все ж фокус у тому аби не само-
повторюватись. Лише два роки тому, ми

висаджували королівський евкаліпт перед будинком
До того, як тріщини з'явились на каменях
бруку, наші землевласники розтрощили його
при тонкому корені. Але ще до того, як ми
покінчили з скорботою, відчуваючи відсутність
коріння, пеньок пустив пагони.

Переклад Галини Шиян

**JILL JONES — THE THOUGHT OF AN AUTOBIOGRAPHICAL POEM TROUBLES &
ELUDES ME**

So I've been leaning against
the names of things
not just walls but the very air
the rug, the pen
the silver garbage bin.

But all words are
autobiographies
used to tell
half sentences
a quarter turning moon.

Today is a sound.
I hear words that mean
landing jet or rustled plastic
a book that depends on mercy.
And the gas, breathing.

Dark Bright Doors (Wakefield, 2010)

**ДЖИЛЛ ДЖОНС — АВТОБІОГРАФІЧНИЙ ВІРШ НЕ ЙДЕ З ГОЛОВИ, АЛЕ
ВИСЛИЗАЄ**

І ось я спираюся на
імена речей все життя:
не тільки на слово «стіна»,
але так само й «повітря»,
«килим» або «олівець»,
«кошик, в якому сміття».

Та в кожному слові
автобіографія міститься,
колись переказана
півреченнями
до чвертки кривого місяця.

Сьогодні — це звук.
І чую слова, що значать
зім'ятий пакетик, літак, що сідає,
книжку,
залежну від милості того, хто бачить,

і газ, що вдихаю.

Переклад Ганни Яновської

CHRISTOPHER KELEN — TO TEND

to tend the gods as given, as found
new habits of homage are required

in word untamed, in sight unframed
paths to follow are so chosen,
by you, for you, willing, blind

go to the makers, not to the mockers
trouble to tell them apart

dust of the world you're sleeping off
lonely under feats of self
but work outlasts if you stay with the tune
survives you and the all that wearied

mockers, thieves and smug ignorers
in the end they scale away
so get the toxins out of your system
protect yourself protect your spark

light in the eyes may be derided
spring in the step, its menace is met

and you, brave word and image maker
you face the dark without, within

for you the tale untold doffs cap
the wheels take on their fated spin

if you'll remember one injunction

go to the makers, never the mockers
tend to the habits of homage you've found

Green Lizard Manifesto (Cerberus, 1997)

КРИСТОФЕР КЕЛЕН — АБИ ШАНУВАТИ

аби шанувати богів як написано, як належить
нові звичаї поклоніння є обов'язковими

настриманий у словах, необмежений у поглядах
шляхи наслідування обрані,
тобою, для тебе, покірного, сліпого

прямуй до творців, а не несмішників
а відрізнити їх важко

бульбашка світу поза яким ти спиш
самотній під натиском себе
але робота продовжується якщо ти в настрої
рятує тебе і все оте решта виснажене

насмішники, злодії і самовпевнені ігноранти
врешті-решт вони виказують себе
тож виганяй токсини зі свого організму
захищай себе, захищай свої іскрини

світло в очах можуть висміювати
весна за крок, її загроза відчувається

і ти, творець сміливого слова й образу,
ти зустрічаєш темряву без, поміж

перед тобою будь-яка оповідь знімає капелюха
колеса беруть на свої доленосні спини

якщо пам'ятаєш одну настанову

прямуй до творців, а не несмішників
шануй звичаї поклонятися які сам собі віднайшов

Переклад Юрія Завадського

CATH KENNEALLY — IF, ON A WINTER'S NIGHT

In the back of a handbook of home
remedies I find a pencilled query:
Whatever happened to Dave Healey?
Memory kicks in on a winter night
two figures in matching trenchcoats
on Somerton Beach, holding hands
under a black sky
the dark esplanade lamplit at intervals
gently buffeted by rain and spray

running away from a dismal soiree
at Pam's who had a thing for musicals
uncool to the max: 'South Pacific' on
her Kreisler stereo, she strumming
a cheapo guitar she couldn't play
murdering the tunes, singing half
a note flat,
We, fainting with ennui, made tracks
Weewanda Street wound to the beach

At Sacred Heart, Dave was
A second-go matriculant, fair, quiet,
knowledgeable, funny, older than my fifteen
He'd have been waiting for a sign
some secret thumb-press that I'd
have liked to know, because
I liked him
that look of puzzled, fond forbearance
Hello, Dave. How was your life?

Thirty Days Notice (Wakefield, 2011)

КЕТ КЕННЕЛІ — ЯКЩО, ЗИМОВОЇ НОЧІ

На звороті довідника з домашнього
благоустрою я знаходжу напис олівцем:
Що ж сталося з Дейвом Гілі?
Пам'ять загання двох постатей
у припасованих плащах
на Сомертон Біч посеред зимової ночі,
вони тримаються за руки,
під чорним небом
темна набережна в ритмічних ліхтарях,
лагідно бита дощем і бризками хвиль

утікаючи від похмурого вечора
до Пем, яка має дещо до м'юзиклів,
підкручує на максимумі: "South Pacific" на
старій магнітолі, вона бринькає
на поганенькій гітарі, геть не в силі грати,
вбиваючи гармонію, не потрапляючи в тон.
Ми, вмлїваючи від туги, залишаємо сліди,
ранячи Віванда Стріт аж до пляжу

у коледжі Святого Серця Дейв робив
другу спробу поступити, чесний, виважений,
обізнаний, веселий, старший за мої п'ятнадцять.
Він чекав на знак,
на якийсь таємний дотик пальця, який я
теж хотіла знати, бо
він мені подобався.
Це нагадує спантеличене, наївне довготерпіння.
Привіт, Дейве, як твоє життя?

Переклад Юрія Завадського

PHOTOGRAPHER: LISA CHANDLER

KAREN KNIGHT — IT'S NOT

the air escaping
through the fine nostrils
of the lace tablecloth

the beeswax candle
depicting hills and sky
through the muslin curtains

the white antique dress
thrown across the black
umbrella stand

the free bird flying
round the leadlight
lantern

the bubbles breathing
in the fluted crystal
wine glasses

the brass bed blushing
as its petticoat
is lifted

it's you

КАРЕН НАЙТ - HE TE

повітря тікає
крізь тонкі ніздрі
мережаного обрису

воскова свічка
вимальовує пагорби й небеса
крізь серпанкові фіранки

білі античні шати
перекинуті через чорну
підставку для парасоль

вільний птах
летить довкіл вітражного
ліхтаря

бульбашки дихають
у рифлених кришталевих
фужерах для вина

латунне ліжко шаріється
коли її спідниця
підіймається

це ти

Переклад Юрія Завадського

MIKE LADD — BOOMER BEACH

The streets dive-bomb into the sea
and the girls are in the shacks
and we, starved for their touch,
unaware of our own beauty,
can't believe our luck
as we drive our wrecks here.

The waves curl and dump –
an exquisite series
of punches to the heart,
the gulls blanket the rooves,
and little white snails
live and die in the dunes

fragile under us
as our first real kisses
stun our mouths.

МАЙК ЛЕДД — БУМЕР БІЧ

Вулиці бомбардуються в море,
і дівчата в халупах,
і ми, прагнучи їх дотиків,
невпевнені в своїй привабливості,
не можемо повірити щастю,
коли тягнемо свої кості сюди.

Хвилі закручуються і падають -
серія вишуканих
ударів у серце,
меви вкривають мури,
і маленькі білі слимаки
живуть і помирають у дюнах -

підвладна тендітність,
як наші перші справжні поцілунки,
що шокують вуста.

Переклад Юрія Завадського

ANTHONY LAWRENCE — THE PELICAN

When the pelican flap-stepped out of the drink
and tail-wagged over to where a family
were lying about in the shade, and scooped a puppy
from the grass, and flipperwinged it back
to the lake, pursued by adults and children
avoiding those at the water's edge, their arms
outstretched, it paddled into the deep, then
turned to face them, small waves lapping
its breast feathers and the outline of a dog
clearly visible through the lit, transparent pouch
below its beak, as a man who had gone in
fully clothed, free-styled out towards it
like a mongrel with a stick clamped sideways
in his teeth, the crowd yelling encouragement
and abuse, and then the bird did what any bird
will do, when threatened while preparing to eat
it ate, and shook itself, then sailed away
satisfied and watchful from the scene.

ЕНТОНІ ЛОУРЕНС — ПЕЛІКАН

Коли пелікан поволі ступав, ніби хильнувши собі,
вихиляючи хвостом, туди, де його сім'я
лежала в тіні, і виловлював жевжика
із трави, і тягнув його назад
в озеро, переслідуваний дорослими й дітьми,
уникаючи тих на краю води, їхні руки
простягалися, він гріб в далину, потім
оглядався, хвильки плюскотіли
між пір'ям на грудях, і фігури собак
добре проглядалися у світлі, прозора сумка
під його дзьобом, як ніби чоловік, що йде собі
добре одягнутий, розсмілілий йому назустріч,
мов кундель з палкою, затисненою
в зубах, юрба закликала до жорстокості,
і тоді птах зробив те, що будь-який інший птах
зробив би, коли йому щось загрожує під час їди,
він поїв, стрепенувався, і потім відплив
задоволений і зосереджений подалі зі сцени.

Переклад Юрія Завадського

MYRON LYSENKO — LIFE IS A TEST

Life is an anthem & some like to stand for it
Hate is a fast car, love prefers bicycles
Death is a test & all of us pass

Anger & stress grow like bananas
Sadness comes in waves, happiness goes surfing
Life is an anthem & some like to sit for it

Laughter helps the garden grow, as do tears
Work is a sport but not everyone can play
Death is a test all of us pass

Sin is not something we do with our bodies
Is joy a burger on the run? No it's muesli in bed
Life is an anthem & some like to lie for it

Fear grows like ice-cubes in winter
Friends grow old & bitter or bold & better
Death is a test all of us pass

The nuclear family sings like an atom
Relationships begin with passion & then explode
Life is an anthem & some like to sing for it
Death is a test all of us pass

Winning and Losing Again (Flat Chat, 2005)

МИРОН ЛИСЕНКО — ЖИТТЯ — ЦЕ ТЕСТ

Життя — це гімн, і хтось встає при ньому.
Ненависть мчить болідом, а любов — та обере велосипед.
А смерть — це тест, і всім його пройти.

Напруга й гнів ростуть, немов банани.
Печаль — як хвилі, щастя — вільний серфер.
Життя — це гімн, і хтось сидить при ньому.

Від сміху сад росте, росте й від сліз.
Робота — спорт, не всім здоров'я стане.
А смерть — це тест, і всім його пройти.

Гріх — це не те, що робиться із тілом.
Чи радість — бургер на ходу? Ні, радше, мюслі в ліжку.
Життя — це гімн, і хтось лежить при ньому.

Страхи ростуть, немов бурульки взимку.
А друзі стануть старші чи страшніші.
А смерть — це тест, і всім його пройти.

Родина нуклеарна — диво атомне;
Ось пристрасть набира критичну масу.
Життя — це гімн, і хтось його співає.

А смерть — це тест, і всім його пройти.

Переклад Ганни Яновської

PHOTOGRAPHER: ALEXANDER KESSELAAR

CHRIS MANSELL — WATER

I lift my shirt up above my naked breasts
and run around the house
because the air feels good on them
and no one else is home.
And because I am free
this morning
I ask myself the eternal
and distressing question of our age:

Would Condoleezza Rice do that?

I walk around the empty house and look
at the light falling
across that geranium there
illuminating and articulating dust.

Would Condoleezza Rice do that?

I don't practise piano but
read instead a flabby book
while drinking tea and being quiet
and harming no one.

Would Condoleezza Rice do that?

I fail to go to gym but
make a poem this morning
because it is benign and, as Auden says,
'makes nothing happen'
enacts a null hypothesis
fails to make object impinge on object
sends no beast to the slaughterhouse and
does no harm nor any good either.

Would Condoleezza Rice do that?

I waste my day in thought and
drenched in words, come
exuberant and feckless into the early night.

And then
I walk on the beach with the poem in my head
and then that nothing
which the ocean gifts to us.

In all humility, I ask you:
is a spider smarter than a rose?

Would Condoleezza Rice do that?

Spine lingo: new and selected poems (Kardoorair, 2011)

КРІС МЕНЗЕЛЛ — ВОДА

Я задираю футболку вище грудей
і бігаю так по хаті,
бо їх приємно провітрити
й нікого вдома нема.
А ще — тому, що сьогодні вранці
не маю ніяких справ.
І я ставлю перед собою вічне й тривожне
питання сучасності:

А чи зробила б так Кондоліза Райс?

Ходжу порожнім будинком і дивлюся,
як світло падає
на кімнатні калачики крізь вікно,
підсвічує і підкреслює пил.

А чи зробила б так Кондоліза Райс?

Я не граю на піаніно, зате
натомість читаю поживану книжку
за чаєм, поводжуся тихо,
нікому не чинячи шкоди.

А чи зробила б так Кондоліза Райс?

На тренажери сьогодні не втраплю, зате
цього ранку складаю вірш,
бо це приємно і, як то мовив Оден,
«нічого не спричиняє» —
розігрується нульова гіпотеза:
жоден не накинеться на жодного,
жодна тварина не піде на бійню.
Одне слово, ні шкоди, ні користі.

А чи зробила б так Кондоліза Райс?

Згаявши день за думками,
по горло в словах, виходжу,
квітуха і легковажна, назустріч вечору.

А тоді
прямую на пляж із віршем у голові,

а там — те велике нічого,
що дарує нам океан.

І спитаю вас з усією скромністю:
хто кращий: павук чи троянда?

А чи зробила б так Кондоліза Райс?

Переклад Ганна Яновської

PETER MINTER — VOYAGER

It could start here again,
summer on the edge of instant war

night flowering under courage
stole from municipal stars

where olive leaves
in freshly graded parks

look slightly lossy in the breeze,
definition soft

& dry as moonlight.
The cities will all fall

into an open sky,
your epidermis tracked by satellites

will barely strike a shadow
in the fusive afterglow

of hydrocarbon jets.
So goodbye, go out & find

what there is to say
of transformation, the sparkle, junk

& greenest hearts. Go out
before the world knows you're not.

ПІТЕР МІНТЕР — МАНДРІВНИК

Це може знову початися звідси,
літо на вістрі миттєвої війни,

нічне цвітіння під хоробрістю,
палантин із міських зірок,

де оливкове листя
у щойно впорядкованих парках

виглядає трохи втрачено на вітрі,
виразно м'яко

і сухо, як місячне сяйво.
Всі міста впадуть

у відкрите небо,
твій епідерміс зораний супутниками

тільки штовхне тінь
у детонуюче післяцвітіння

вуглеводневих потоків.
Отож, прощавай, вийди і знайди

що там кажуть
про трансформацію, іскри, сміття

і найзеленіші серця. Вийди,
допоки світ думає, що ти тут.

Переклад Юрія Завадського

PHOTOGRAPHER: RICK WARR

DAVID MUSGRAVE — PHANTOM LIMB

My enemy reminds me of my father:
the smell of smoke and newsprint, and the eye

behind the lens. I cannot understand the likeness:
my father was kind,

but he, my enemy,
deceives me from his empty office;

besides, my father has been dead for fourteen years.
I haven't seen my enemy for one,

but a semblance persists. He is a length of mind
which has no end. He harvests anger

and his name is myth.
His limbs hang loose and powerless,

his reasons, features, falter into word-mist,
but still he hurts me with his snarling smile.

I dreamt of him the other night
- wood is ash's dream of being whole -

and when I woke, the only clue
to what I'd lost, like a tingling nose before the lie

was an itch where nothing itched before,
a phantom absence: the limb I never knew I had, excised.

ДЕЙВІД МАСГРЕЙВ — ФАНТОМНА КІНЦІВКА

Мій ворог нагадує мені про мого батька:
запах диму й газет, й око

за лінзою. Не можу зрозуміти схожості:
мій батько був добрим,

але він, мій ворог,
дуриць мене, сидючи у своєму порожньому кабінеті;

крім того, мій батько помер чотирнадцять років тому.
Я так і не розгледів свого ворога,

але схожість запам'яталася. Він є довжиною свідомості,
яка не має кінця. Він пожинає злість

і його ім'я — міф.
Його кінцівки безсило звисають,

його мотиви, особливості, все збивається на словесний туман,
але він все одно вражає мене своєю страхітливою посмішкою.

Він мені снівся іншої ночі
- деревина є мрією попелу про цілісність -

і коли я прокинувся, єдиним натяком
на те, що я втратив, наче свербить ніс перед брехнею,

був свербіж там, де раніше нічого не свербіло, фантомна відсутність:
відрізана кінцівка, хоч я ніколи не знав, що вона була.

Переклад Юрія Завадського

LES WICKS — POOL

Even though sometimes
the ugly tin
aboveground hump in every
suburban tract backyard.

Even though the picture
of local council stalinist infrastructure -
long rows of militarily undressed teenagers,
that visceral bite of chlorine as you dive across
freeway-marked regimens of swimmers.

Sometimes the space beneath
a diffident waterfall -
the bubbling contusion of water carving
sandstone as it flies.
Sun is trimmed to filigree by overhanging gums.
Ignited brown fingerlings call up to tiny bush flowers.
Insects officiate.

Always
water parts to calloused hands.
Mouth lets go the troubled breath
then you are cradled & deep.

ЛЕС ВІКС - БАСЕЙН

Хоча б деколи
потворна бляшанка,
наземний пагорб у кожному
західному передмісті визначає порядок на подвір'ї.

Хоча б світлина
депутатів-сталіністів місцевої ради
з довгими рядами підлітків у військових одностроях.
Той кишковий спазм від хлору, коли ти пірнаєш попри
розділювальні лінії плавців.

Деколи простір попід
неприглядним водоспадом -
бурлячий забій води, що теше
піщаник у своєму потоці.
Сонце філігранно обрізається навислими яснами,
дрібною скоричневілою за життя рибою
і крихітними квітами чагарників,
що обожнювані комахами.

Завжди
вода падає на мозолясті руки.
Рот випускає неспокійний подих
тоді ти закорінений і заглиблений.

Переклад Юрія Завадського

UA

СЕРГІЙ ЖАДАН — ПАПРИКА

За зеленим спалахом городини,
за двома підлітками, які тримаються за руки,
йти посеред вечірнього супермаркету –
дівчинка вибирає цитрини і солодкий перець,
дає потримати своєму хлопцеві і, сміючись, кладе назад.
За десять хвилин десять, вони довго перед
тим сварились, вона хотіла від нього піти, він умовив її залишитись;
повні кишені зелених речей,
золоті асирійські монети, знеболювальні таблетки,
солодка любов, зачарована паприка.

винесіть звідси, ну, винесіть, вологу душу, кожен померлий плід і полуничну
кров, риби, вбиті гвинтами старих пароплавів у південних штатах,
нафаршовані сережками і британськими панківськими шпильками, стогнуть
від кофеїну в зябрах, чорних хвороб і від зеленого світла, ніби просять

винесіть звідси, ну, винесіть нас звідси на найближчу стоянку, до найближчого
автосервісу, до найближчого холодного океану, ніби показують, вигинаючись
вологими душами, доки ці гвинти в небесах над вечірнім супермаркетом
розвалюють соковите повітря, доки під нігтями запікається кофеїн

винесіть, ну, давайте, сховайте в кишенях теплі зелені спалахи, покладіть під
язик срібло і золоті монети, до найближчої схованки, до найближчого
стадіону, кров за кров, господь нас кличе, поводячи плавниками

Тому, що так, як він тримається за неї, я не зможу
ніколи і ні за кого триматись, я не пройду байдуже
повз цю мертву тканину, і без того надто довго вагався,
не маючи сил рушити, аби тепер не йти за ними слідом.

Ти ж напевне знаєш, що їх очікує, правда ж? там, де ти зараз є, де ти
опинилась, ти все можеш сказати їм наперед – ще два-три роки золотого
підліткового замирання в серпневій траві, розтрачування монет на різну
отруту і все – пам'ять заповнює те місце в тобі, де знаходилась ніжність.

Тому, що так, як вона боїться за нього, я не зможу
ніколи і ні за кого боятись, тому, що з такою легкістю,
з якою вона кладе йому до рук ці теплі цитрини, я не зможу
ніколи нікому нічого віддати;
буду і далі за ними йти,
в довгих виснажливих сутінках супермаркету,
з жовтою травою під ногами,

з мертвою рибою на руках,
відігрівачи її серце
своїм диханням,
відігрівачи своє дихання
її серцем.

SERHIY ZHADAN — PAPRIKA

Walking through the supermarket at night
past the green flash of salads,
behind the two teens holding hands --
the girl picks out lemons and sweet peppers
and lets the boy hold them, then laughs and puts them back.
It's ten to ten, before this they argued
for a long time she wanted to leave, he convinced her to stay;
pockets full of green stuff,
gold Assyrian coins, painkillers,
sweet love, enchanted paprika.

take us out, come on, take us out, the dank soul, every dead fruit, the blood of
strawberries, and fish killed by old ship propellers in southern states, minced
with earrings and British punk pins, their gills stuffed with
caffeine, black disease, turning away from the green light, they groan as if begging

take us out from here, come on, take us out to the nearest bus stop, to the nearest
gas station, to the nearest cool ocean, they seem to signal, bending
their dank souls, till the propellers in the night skies above the supermarket
wreck the juicy air, and the caffeine stains your finger nails

take them out, well come on, hide the warm green flashes in your pockets, place
silver and gold coins under your tongue, take us to the nearest hiding place, to the
nearest stadium,
blood for blood, the lord calls us, moving our fins

Since I won't ever be able to hold anyone
the way he holds her, I can't simply pass by
all this still life, I hesitated too long,
didn't have the strength to move, so now I have to follow them.

Where you are now, you must know what awaits them, right? where
you wound up, you can predict everything – two or three more years of golden
teenage swooning in the August grass, squandering coins on all kinds of
poisons and that's it – memory fills the place in you once occupied by tenderness.

Since I won't ever be able to be afraid for anyone
the way she is afraid for him, I won't ever be able to give
anything to anyone with the ease with which she places
the warm lemons in his hands;
I will follow them further
through the long exhausting twilight of the supermarket,
with yellow grass underfoot,

dead fish in hand,
warming its heart
with my breath
warming my breath
with its heart.

Translated by Virlana Tkacz and Wanda Phipps

ВАСИЛЬ ГЕРАСИМ'ЮК — “НА СІНІ, ЩО СРІБЛІЄ НАД КУЩАМИ...”

На сіні, що срібліє над кущами,
завмерли дві душі в легких тілах.
Я знаю,
хто прикидав їх пластами.
Нас кличуть, мила,
душі у сінах.
Живе, скажи, чи неживе створіння
тут нипає, стискаючи горби?
Оце, обдерте глодом озвіріння,
оце проміння пекла полюби.
Бо ось надходить мить —
і пахне м'ята.
Барвінок пахне —
забирає зір.
Чужим, навскісним запахом зайнята, —
ти є. Півдухом перловидних нір —
ти є. Паду, німію — все, доволі!
Є ти. І тільки ти. І доки ти —
оці кущі,
потовчені і голі
в своє важке волосся заплети.

**VASYL HERASYMIUK — “TWO SOULS IN WEIGHTLESS BODIES GREW
STILL...”**

Two souls in weightless bodies grew still
in the hay that turns silver above the bushes.
I know
who covered them in layers.
The souls in the hay, my dear,
are calling us.
Listen, is it a creature poking around here,
alive or dead, pressing the hillocks?
Love these illuminations of hell,
this savagery torn by craving.
For the moment arrives—
and it smells of mint.
And of periwinkle—
that takes away your sight.
You are entranced by an indirect foreign scent—
You are the half spirit of pearl-like burrows—
I fall, I grow numb—that’s all, that’s enough!
There is you. And only you. And while you are —
braid these bushes,
broken to pieces and bare,
into your heavy hair.

Translated by Svitlana Bednazh

ФОТОГРАФ: ВІРА МІЛЯН-МОНАСТИРСЬКА

ПАВЛО ГІРНИК — “СВІТАЄ, ПОСВІТАЄТЬСЯ...”

Світає, посвітається,
Сідають тіні попри душі.
Скресає, воскресається
І убієнне, і грядуще.

Літає чорне вороння,
Холоне хата за плечами.
Чекає стомлена рідня -
Сльозина, випита очима.

Світає, посвітається,
Людніє слово без'язике.
Скресає, воскресається.
Співають діти боголикі...

PAVLO HIRNYK — “IT DAWNS, IT LEAKS ITS LIGHT...”

* * *

It dawns, it leaks its light,
Beside the souls the shadows calm.
It breaks up and it brights,
That all what's killed and all what comes.

Aloft the darken raven flies,
The colding home beyond my way.
The tiny tear imbibed by eyes —
My tired family in wait.

It dawns, it leaks its light,
Untongued word's humaning thing.
It breaks up and it brights,
And godfaced children sing...

Translated by Yury Zavadsky and Les Wicks

ЮРІЙ АНДРУХОВИЧ — AND EVERYBODY FUCKS YOU

Дівчата були не надто гарні й маленькі,
але одна сказала до іншої:
«Пропонують роботу на фірмі.
Секретарем-референтом, обов'язкове знання комп'ютера.
Сто баксів на місяць – і всі тебе трахають».

Сто баксів на місяць, подумав я.
І всі тебе трахають.
Це плюс чи мінус, як це розуміти, подумав я.
І в якому сенсі, подумав я, невже в дослівному,
може, в переносному?
І в якому сенсі було би краще?
В дослівному? В переносному?
Я мав над чим задуматись, а поїзд
гнав собі далі й колеса
як дурні вибивали
одне й те саме, одне й те саме:

Сто баксів на місяць!
І всі тебе трахають, трахають!
Сто баксів на місяць!
І всі тебе трахають, трахають!
Сто баксів на місяць!
І всі тебе трахають, трахають!

YURI ANDRUKHOVYCH — AND EVERYBODY FUCKS YOU

The girls weren't so pretty or graceful,
but one said to the other:
'They offered me work in the company.
Secretary /clerk, computer skills essential.
A hundred bucks a month – and everyone fucks you'.

A hundred bucks a month – I thought to myself.
And everyone fucks you.
Is it a plus or a minus, how to understand it? I wondered.
And in what sense, I thought to myself, in the literal
or maybe in the metaphorical?
And in which sense would it be better?
The literal? The metaphorical?

It gave me something to think about, and the train
rushed on and the wheels
tapped out stupidly
the one same thing the one same thing:

A hundred bucks a month!
And everyone fucks you!
A hundred bucks a month!
And everyone fucks you!
A hundred bucks a month!
And everyone fucks you!

Translated by Sarah Luczaj

МИХАЙЛО ГРИГОРІВ — “ВИГНАНЧІ ЗАВІРЮХИ...”

вигнанчі завірюхи

змирені аркуші
впольованих
облич
уривають
в націях
сурми
порогів

той

чия
оповідь
утримує

(в пільмі метелика)

скришені
квіти пісків -
на зрадливому ложі
застає
назбираний
крик дитини

MYHAILO HRYHORIV — “RENEGADE BLIZZARDS...”

renegade blizzards

reconciled sheets
of captured
faces
interrupt
in nations
trumpets
of thresholds

the one

whose
tale
holds

(in the darkness of the butterfly)

crumbled
flowers of sands –
on the treacherous couch
encounters
the gathered
wails of a child

Translated by Yury Zavadsky, Les Wicks, Catalina Girona and Andrii Antonovskyi

ОЛЕГ ЛИШЕГА — ЧЕРЕПАХА

Нюхом я чув—десь тут має бути гриб!
Дуб, мох, вологого—десь тут..
Я відійшов кілька кроків убік і рвучко обернувся—
Маневр, щоб не встих заховатись у траві..
За кущем хтось припинив.
Я опустив голову, знов пішов ніби далі,
Але все ближче, ближче .. ні, то не дубовий лист..
Не камінь .. якась бронзова посудина?..
На високо збитій моховій подушці,
Якраз де впало сонце, розкинувши лапи,
Лежала черепаха.
Може чиясь? .. ніде нікого.. справді, дика..
Якосьще малим раз бачив у Запоріжжі,
В гнилій затоці..
А ця тут. У витоптаному лісі..
Я взяв на руки—
Нижній панцир такий прохолодний..
Кістяна пластина, але жива..
я би тримав таку ношу вічно,
Аби ти тільки казала, куди тебе нести..
Кістка бліднувата, вичовгана, як долоня—
Мабуть же, там вирізьблені лінії любові,
І дорога, і смерть..
Я опустив її знов на мох
І, не оглянувшись, пішов.
..Кілька днів по тролейбусах, в метро
На правій долоні відчував її прохолоду—
А робота для рук завжди знайдеться—
Пилячи, строгати, місити глину..
Мене знов потягнуло до лісу,
Але, проблукавши день,
Так і не знайшов тої місцини.
При дорозі в сутінках маячів мурашник.
Я присів навпочіпки
І низько нахилив над ним лице..
Бистрі, мелодичні мурашники, здавалось,
Тягали в нору під землею гострі цвяхи..
І раптом моя права долоня
Ніби зовсім окремо від руки впала іж них..
Я не зміг її підняти, чужу, і вона там залякла,
Обліплена залізними кристалами,
Покірна, груба, неповоротка,

Далеко від мого обличчя із заплющеними очима..
А бачите, таки не просто прокусити
Мою волячу шкуру..
Як з глибокого колодязя, потроху запульсувала
Жилами комашина отрута..
Кусайте, кусайте, я стерплю..
..Ранком , прокинувшись,
Одразу обдивився долоню—
Бліда, мляво натягнута шкіра,
З'їдена милом і роботою..
А може, то приснилось, що вона тримала на собі,
Як на моховій подушці,
Покраплену листям і сонцем істоту..
Але нащо тоді вчора кинув її в ту озлоблену нору
Поміж мурашок?..

OLEH LYSHEHA — TURTLE

I picked up a scent—a mushroom ought be here, somewhere..
Oak, moss, dampness—it's here someplace..
I stepped just off the path and turned around quickly—
As not to let it hide in the grass..
Someone fell silent behind a bush.
I lowered my head, and walking as if farther on,
Yet ever closer, closer.. No, not an oak leaf..
Not a stone.. Some bronze vessel?..
Perched on a deep cushion of moss,
Just there, under a shaft of late sunlight,
Lay the turtle.. Somebody's, perhaps..
Yet nobody in sight.. Indeed, it was wild..
Once as a child I saw one in Zaporizhya,
In a marshy stream.. But here,
This one, in these trampled suburban woods,
I held close to me—
Its under-armor, so cool to the touch..
A boney plate, yet alive.
I would've carried it like that all my life,
If only it would have told me, no matter where it was going..
The pallid carapace, summoning, smooth as the palm of a hand—
Certainly, lines of love were chiseled there,
And life's roads and death..
I placed it back on the moss
And not turning round I walked away..
For days on the subway, on the bus,
My right palm sensed coolness
And yet a hand always finds a job—
Sawing, planing, or kneading clay..
Days later, I felt I had to return to the woods,
But wandering all day there,
Back and forth, I couldn't find the exact spot.
Then at dusk, far off by the path an anthill..
I kneeled there and leaned in close..
Bustling, methodical ants were pulling what seemed
Sharp nails into their earth mound..
And suddenly, as if altogether
Separate from my arm, my right hand fell among them..
I couldn't lift it, so strange, and it stiffened there,
Subdued, rough, clumsy,
Covered with the iron crystals..
With eyes closed, my face felt far away.

And yet it wasn't easy for those ants to bite
My leathery skin..
Their venom as from a deep well
Started pulsing slowly..
Bite, go on, I thought, I'll endure it..
Early the next morning, just after waking,
I examined my hand—
Splayed, its pale, loose skin
Seemed gnawed by work and soap.
Or perhaps it was a dream the hand was keeping to itself
—As if on a cushion of moss.
A sun-dappled creature among the leaves—
Yet why yesterday
Was it plunged in that vengeful mound
Among the ants?..

Translated by James Brasfield with Oleh Lysheha

ФОТОГРАФ: ВІРА МІЛЯН-МОНАСТИРСЬКА

ІРИНА ШУВАЛОВА — “...ТИ ЧОРНИЙ ЯК ЗИМА...”

*

...ти чорний як зима
заплющились долоні
затиснули свій скарб
непройдених життів
і янголи стримлять
в повітрі—у полоні
пришпилені до снігу
на дотиках дротів
через які мости
ходити нам у небо?
на звалищах старих
ворушиться життя
розставлено пастки
приховано потреби
тіла—тільки дмухні!—
за вітром відлетять
і начебто вже все
нема куди вертатись
під брилами годин
поховано ключі
мов янголи сумні
летять аеростати
так холодно удень
так поночі вночі

IRYNA SHUVALOVA — “...YOU ARE BLACK AS WINTER...”

*

...you are black as winter
your palms shut
you clenched your treasure
of unspent lives
and angels rush
in the air—in captivity
pinned to the snow
by the touches of wires
over which bridges
do we go into the sky?
life will stir
in old ruins
traps are set out
needs are hidden
bodies—just blow!—
will fly away beyond the air
and it's as if already there's
nowhere to return to
beneath the clods of hours
keys are hidden
like sad angels
balloons fly
it's so cold during the day
so dark at night

Translated by Michael M. Naydan

ВАСИЛЬ МАХНО — JARDIN

чоловіки виходять у домотканних пончо
з костелу — обсадженим помаранчами – їм забезпечують почит
дощ і зелена гусинь — прикривши ходи червоточин –
прикривши вихід і вхід

залишаться тут до ранку – як стіни суцільні й бруківка
коні й корови на схилах – запаху довга шнурівка
котру здоганя в підворітні обчухраний пес-каліка
йому вслід свистять бухі

«Chevu» старе з 70-тих — Пілар з молодим команданте
він носить військову сорочку – і профіль вигнанця Данте –
схоже вони прилишились щоб з нами трохи піддати
і скоротати ніч

злива котра прошуміла принісши каміння і морок
коханцю Пілар — під тридцять а їй вже давно за сорок
зимові дощі не вічні — а їй же признатись сором
- пошепки віч-на-віч -

рипне щоночі клямка — педаль «Шевроле» чи клапан –
хтось під вікном готельним в ніч свою прочалапав
а поруч спини тремтіння — і манго задушливий запах
з цезарками і курми

тут ще зима — а потім виставлять дощ на Facebook'у
пишучи вірші щоранку можеш набити руку
можеш спіймати погляд який співрозмірний звуку
й зливам серед зими

й цим придорожнім шахтам — мокрим мішкам з вугіллям
селянам що сходять в неділю групами як на весілля
цим робітничим селищам – втомленим — що присіли –
в глиняний товщ

тому це містечко в горах сто років в дощах — й столітні
висовують морди назовні бездомні пси з підворітні
у дверях господар курить — а дві індіянки вагітні
минають його і дощ
постукують пальці дощами глиною й гострим камінням
похитується на швидкості водій і його кабіна
і поліцейський при мості — і міст — і стебло карабіна
і дерев'яний Христос

війна це лице Че Гевари що носить молодь Колумбії
це черепиця і глина — Casa культури — клуби і
вартовий поліцейський з очима консервної скумбрії
залитий в томатний морс

це кавування в опівніч на площі перед костелом
це дощ що тебе посріблить і нитку світла простелить
Пілар що пускає з димом свої таємниці під стелю
- срібні браслети змійок -

у цій випадковості місто — цей сад помаранчі — і “Chevy”
це відчуття що нині життя й наркота дешеві
і що прощання з марксизмом - це вірші прості й душевні
-подряпини що не змию -

це відчуття чужого що завтра залишить місто
що смикне разом зі світлом тільки разок намиста
візьме кілька вулиць з псами - і навиками садиста
притлумить цвіт помаранч

який забиває ніздрі — й вітанням в крамниці буенос
що схоже на глину й рослини — й повітря як послід зелене
і футболіст в телевізорі - блиснуть фінти й перстені -
в падінні втрачає м'яч

й останні у цьому сезоні дощі й футбольні матчі
збираються після служби при телевізорі мачо
викрикують сперечаються — суддя помилився й призначив
сумнівне пенальті

і кожен масивну руку із сіткою жил — на мачете
і в дощ цей зелений на полі суддю як теля замочити
і витерти лезо мачете в траву щоби зразу навчити
викласти в сайті

я місто це із футболом залишив - корови й собаки
залишаться з помаранчами, їх соком — липким їх смаком
дощем що залишаться з ними — що їм забиває баки
відносно ста літ

бо час що пливе по бруківці тримається і за одвірки
на площу виходить слово — вовіки віків й навіки -
перебігає вулицю сполоханий пес-каліка

цей біг потребує століть

бо що я тут зможу сказати: за ніч нас завалить водою
і спорожніє площа – що плентатиметься за тобою
й будинки зйдуться до купи і стануть одною стіною
може як вірш

і будуть стояти при тобі як хліб іспанської мови
і будуть летіти на крилах сині молочні корови
ну а червоні пасуться – і роги їх як корони
тримають підсвічник гір

VASYL MAKHNO — JARDIN*

men in home-woven ponchos emerge
from the church — surrounded by orange trees — their retinue provided by
the rain and green caterpillars — covering the wormhole tracks -
covering the exit and entrance

they'll remain here until morning — like the massive walls and cobblestones
like the horses and cows on the slopes — a long shoelace of smell
with which a scratchy dog catches up in the foyer
drunks whistling at his heels

an "Chevy" from the 70's — Pilar with a young "comandante"
he wears an army shirt — and the profile of an exile from Dante -
it's likely they stayed behind so as to tie one on with us
and shorten the night

the downpour blew over bringing rocks and darkness
Pilar's lover — is almost thirty while she's well over forty
the winter rains are not forever — but for her this is an embarrassing to admit
-whispering face-to-face

squeaking every night is the doorknob — the pedal or valve of the "Chevrolet" -
under the hotel window someone walked barefoot in the mud
while close by a trembling back — and the suffocating scent of mangos
with guinea fowl and chickens

here it is still winter — but later they'll post the rain on Facebook
writing poetry each morning you can gain experience
you can catch a glance equivalent to the sound
and the winter downpours

and to these roadside mine shafts — to the wet sacks of coal
to the villagers who descend on Sunday in groups like a wedding party
to these workers' settlements — tired — squatting -
in the clayish slime

therefore this little mountain town has survived a hundred years in the rains — and
the centennial
stray dogs poke their snouts out of the foyers
in the door the proprietor is smoking — while two Indian women pregnant
bypass him and the rain

fingers are drumming like the rains the clay and sharp stones
from the speed the driver and his cab are rocking

and the policeman at the bridge — the bridge — and the stalk of a rifle
and the wooden crucifix

war is the face of Che Guevara worn by the youth of Colombia
it is the tiles and clay — the Casa of culture — clubs and
the police guard with the eyes of a canned mackerel
covered in tomato juice

it's drinking coffee at midnight in the church square
it's the rain that casts a silvery glow on you and Pilar spreads a thread of light
letting loose her secrets with smoke up to the ceiling
- the silver bracelets of the snaking puffs -

in this instance the town — this orange orchard — and the "Chevy"
give the feeling that today life and dope are cheap
and that bidding farewell to Marxism — are verses simple and from the soul
- scratches that cannot be washed away -

this is the feeling of a stranger who will leave this town tomorrow
together with the daylight he will snatch only a string of corals
and capture a few of the streets with the dogs — and with the habit of a sadist
stifle the orange blossoms

which stuff the nostrils — and in a store with the greeting "buenos"
resembling clay and plants — and the air green like chaff
and a soccer player on television — flashing feints and rings -
falls down after losing the ball

and at the end of the season of rains and soccer matches
after work by the television gather the machos
shouting arguing — the referee made a mistake by awarding
a dubious penalty

and everyone places his massive sinewy hand on a machete
ready to slaughter the ref like a calf in this green rain on the field
and to wipe the blade of the machete on the grass so as to teach him right away
what's what in soccer

I left this town with its soccer — the cows and dogs
will stay behind with the oranges, their juice — their gluey taste
the rain that will remain with them having baffled them
for one hundred years

for the time that flows on the cobblestones holds fast and beyond the doorposts

onto the square emerges the word — for ages and ages — and forever
the startled crippled dog crosses the street
this run requires centuries

for what more can I say: over night we'll be inundated with water
and the square will empty — shadowing you
and the buildings will merge and become a single wall
perhaps like a poem

and beside you will stand the arepa** of the Spanish
and the blue milch cows will fly on their wings
while the red cows are grazing — and their horns like crowns
are holding up the candelabra of the mountains

* *Jardin is a town in Colombia*

** *Arepa are pancakes made of corn flour*

Translated from the Ukrainian by Orest Popovych

ЮРІЙ ЗАВАДСЬКИЙ — “ЛЮДСЬКИЙ ЧЕРЕП...”

Людський череп, —
Такий самий, як усі інші.

Йому не пасує називатися героєм, спасителем, пророком,
Бо його смерть запрограмована,
Безумовна.

Детермінізм, коли відчуваєшся чоловіком
І знаєш на що витратити свої сили.

Кожного дня переживаю в собі чергову загибель, —
Заперечую собі рахуватися зі смертями чужинців,
Коли стільки моїх богів недовірено.

Один із сих днів...
Відірваний гудзик.

YURY ZAVADSKY — “HUMAN SKULL...”

Human skull, —
The same as all others.

He does not look to be called a hero, savior, prophet,
Because his death is programmed,
Unconditional.

Determinism, when you fell yourself as man,
And know where to expend your strength.

Every day I endure the regular ruin in myself, —
Stridently ignore those deaths of outlanders
When so many gods go begging for belief.

One of these days...
Torn away button.

Translated by Yury Zavadsky and Les Wicks

ФОТОГРАФ: ВАСИЛЬ НЕСПЛЯК

ОЛЕГ КОЦАРЕВ — ЛЮБОВНІ СПОГАДИ

Якщо я навіть не пам`ятаю,
На якому інструменті
Вона грала у музичній школі,
Якщо я навіть не пригадаю,
Чи знайшов її першу зморшку,
Коли сказала: Не знайдеш!,
Якщо напевне можу згадати
Лише як я гнався й наздогнав її автобус,
Ковтаючи легенями цілий парк дерев,
Наших зелених легенів,
Якщо так,
Чи можна повірити в те, що це теж була справжня любов?
Чи можна повірити, що кожного вечора
Ми віднаходили кожен у себе
По невеличкій і неблизкучій,
Але теплій і виточеній зірці
Та приносили їх одне одному?
Чи можна?

OLEH KOTSAREV — LOVE MEMORIES

If even I can't remember
What musical instrument
She played in the school
If even I can't recollect
Did I find her first wrinkle
When she said "You willn't"
If I can only remember for sure
How I ran down to her bus after long pursue
Swallowing with my lungs a whole park of trees
Of our green lungs
If so
Could we believe in the fact of true love?
Could we believe in the fact that every evening
We found in ourselves
Two little and shimmering
But warm and refined stars
And brought it to each other?
Could we?

Translated by Arseniy Kapelist

МИКОЛА ШПАКОВСЬКИЙ — ЗАЛИШАННЯ

перед тим як кинути курити
є винятковий вечір
накуритися ніби напередодні самої
смерті
щось збіжне я помічаю в жінок
які подальшого дня замишляють
прикластися до дієти
напхатися щоб аж затріщало

а от Бог і гроші люблять порядок
ніяких винятків
жодних але

ще ніхто дотепер не відіймав у мене привілею
робити особисті помилки
тліє сніг
людині яка збудувала державу в собі
зовнішня влада не є потрібна

MYKOLA SHPAKOVSKYY — STAYING

before one quits smoking
there is always a special evening
where one smokes like there is
no tomorrow
something i find in common with women
who before going on a diet
decide to stuff themselves with food
until they are ready to burst

however God and money do love it when everything is in its place
no exceptions
no 'ifs' no 'buts'

nobody before has deprived me of my privilege
to make personal mistakes
the snow is smouldering
the man who has built a state within
needs no external power

Translated by Katia Yusif

ВІКТОР НЕБОРАК — ПИСЬМЕННИК

Напередодні Івана Купала
дві тисячі шостого року
посеред білого дня
у Бахмачі
я бачив Володимира Кашку
у подвір'ї його хрущівки

ми з'явилися без попередження
звалились йому на голову
вирулили
в його проспиртований зір
сяйливим лімузином

жодна зморшка
на обличчі Кашки
не зрадила здивування

він стояв сам у собі
навпроти нас прибульців

раптом
заговорив

розкладав перед нами
потріпану мапу свого життя

кожне слово було
як побита батьком дитина

кожне слово було
як схлип

VIKTOR NEBORAK — THE WRITER

the day before Ivan Kupalo*
in two thousand and six
smack in the middle of the day
in Bakhmach
I saw Volodymyr Kashka
in the yard behind his Khrushchev-era apartment building

we showed up out of the blue
intruded on his space
slid
into his alcohol-drenched gaze
in a shiny limousine

not a single wrinkle
on Kashka's face
revealed his sense of surprise

he stood singularly
across from us the newly arrived

suddenly
he began to speak

he laid out the ragged map
of his life before us

every word was
like a child beaten by his father

every word was
like a sob

** The church feast of St. John the Baptist, which occurs close to the summer solstice.*

Translated by Mark Andryczyk

МІРЕК БОДНАР — “ЗАБИВАЮСЬ У КУТОК...”

Забиваюсь у куток,
тихо їм, тихо сплю.
Враз – закинув хтось гачок.
Я клюю.

Пропливаю рибою і порпаю намул.
Може, короп, може, сом.
Я на дні, а зверху мул
воду п'є і западає в сон.

Зверху мул і спека, й літо.
Я тримаюсь глибини.
Видатний актор, не Чаплін – Кітон,
дивиться про мене сні.

Повноводна Міссісіпі.
Пропливає пліт, а на плоту
індіанці,
гіпі
влаштували танці,
ставлять тіпі,
шкіру мають золоту.

Діти квітів, всі яскраві,
і свідомість всіх – розширена до меж.
Он Ісус передає косяк Варавві,
і лунає «Бітлз» з вавилонських веж.

Ну а я – я просто риба,
пропливаю, порпаю намул.
Зверху чути танці, співи, крики, хрипи,
зверху чути шум і гул.

Раптом стало тихо. Цсс, мовчок!
Я принишк, застиг і удаю,
ніби спокій у собі кую.

Враз – закинув хтось гачок.
Я клюю.

MIREK BODNAR — “I AM HIDING IN A CORNER...”

I am hiding in a corner,
eating quietly, sleeping quietly.
Suddenly – someone threw a hook.
I nibble.

Floating as a fish and rummaging in silt.
Maybe carp, maybe sheatfish.
I am on the bottom, mule is on the top
drinking water and falling asleep.

The mule, heat and summer are on the top.
I am keeping to the depth.
Prominent actor, not Chaplin – Keaton,
has dreams about me.

Deep Mississippi.
A raft floats, and on the raft
Indians,
hippies
arranged dancing,
putting tipi,
gold skinned.

Children of flowers, all are bright,
consciousness is widened to the limit.
There Jesus is giving weed to Barabbas,
and The Beatles arise from the towers of Babel.

As for me – I am just a fish,
floating and rummaging in a silt.
Dances, sings, shouts, wheezes are heard from the top,
noise and boom are heard from the top.

In a moment became quietly. Quiet!
I felt silent, stopped and pretending
like I am forging quiet in myself.

Suddenly – someone threw a hook.
I nibble.

Translated by Marichka Oliynyk

ОКСАНА ЗАБУЖКО — НОВИЙ ЗАКОН АРХІМЕДА

“Не руш моїх кіл” (“Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε”)— так, за переказом, мовив занурений у роздуми Архімед римському легіонерові, коли римське військо взяло Сіракузи.

NB: коло для давніх греків— не тільки форма запису думки, а й символ цілості та суверенності духовного життя взагалі.

Не руш моїх кіл— мої кола тобі не належать.

Ген-ген пароплавчик із морем зшива небосхил,
Потроху штормить, і безлюдніє пляж. Починається нежить.

Збирай рушники й парасолі— не руш моїх кіл.

Вони самоправні— як в камінь вціловані морем,

Але і зникомі— піском-попід-вітром крихкі...

Як завтра наш світ упаде, мов Содом і Гоморра,

То власне тому, що над міру винищував кіл!

А я свої довго плекала (ховала, ростила...)—

Аж врешті крізь них проступило, мов фосфор, різким,

Що— ні, не бувається ближче, ніж тіло до тіла,

У нашому світі!

Ніколи.

Ні в чому.

Ні з ким.

При чім же тут тіло?! О дзеркало, хто ця кобіта?...

А ти їй смієшся— мов зараз готовий на скін,

І все, що я можу насправді для тебе зробити—

Кохати тебе, як пред Богом і морем: НЕ рушачи кіл!

Про це— всі дерева-і-птахи (лопочучим листям!),

І риби у морі, і звірі у полі— про це ж:

Не руш моїх кіл!— бо нема в них для тебе користі, Бо поза своїми— нічого в життю не знайдеш!

О, знав-таки мудрий, що каже, що так загаратав

Напаснику в очі— на двадцять потонних віків!...

І мовлю по-еллінськи: “Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε”—

Мужчинам,

Імперіям,

Часу:

Не руш моїх кіл .

OKSANA ZABUZHKO — ARCHIMEDES' NEW PRINCIPLE

“Don’t touch my circles” (“Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε”),
The legend goes Archimedes once said while in deep contemplation
to a Roman soldier while the Roman army was besieging Syracuse.
NB: A circle for the ancient Greeks is not just a symbol for recording a thought,
but one of wholeness and the dominion of spiritual life.
Don’t touch my circles—they don’t belong to you.
Far away, a tiny ship sews up the horizon to the sea,
It’s stormy, the beach is growing deserted. A head cold’s taking grip.
Collect the towels and umbrellas—but don’t touch my circles.
They’re self-willed, as though imprinted by the sea in stone,
And evanescent—fragile in the sand beneath the breeze...
If tomorrow our world would collapse like Sodom and Gomorrah,
It’s because too many circles have been destroyed.
I’ve long cherished (concealed and nurtured) my circles—
Till finally something akin to phosphorus passed sharply through
them.
What—no, nothing in our world occurs closer than one body
Pressed to another!
Never.
Not in anything.
Not with anyone.
Why the body here? Mirror, who is this woman?
You smile at her as if you were ready to die
And all I can actually do for you—is love you,
as if before God and the sea—WITHOUT disturbing the circles!
They chatter about this—all the birds and trees (with chattering leaves!)
—about the very same thing!—the fish in the sea, and the beast in the field:
Don’t touch my circles!—there’s nothing of use for you there,
Beyond your own circles—you’ll find nothing in life for yourself.
The sage indeed knew what to say in the face of his foe,
his words engraved for the twenty centuries that followed!....
I say it in Hellenic Greek: “Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε”—
To men,
To empires,
To time:
Don’t touch my circles.

Translated by Olha Tytarenko

ФОТОГРАФ: ВІРА МІЛЯН-МОНАСТИРСЬКА

НАТАЛКА БіЛОЦЕРКІВЕЦЬ — МИ ПОМРЕМ НЕ В ПАРИЖІ

Я помру в Парижі в четверг увечері.

—Сесар Вальєхо

Забуваються лінії запахи барви і звуки
Слабне зір гасне слух і минається радість проста
За своєю душею простягнеш обличчя і руки
Але високо і недосяжно вона проліта
Залишається тільки вокзал на останнім пероні
Сіра піна розлуки клубочиться пахне і от
Вже вона розмиває мої беззахисні долоні
І огидним солодким теплом наповзає на рот
Залишилась любов але краще б її не було
В провінційній постелі я плакала доки стомила
І бридливо рум'яний бузок заглядав до вікна
Поїзд рівно ішов і закохані мляво дивились
Як під тілом твоїм задихалась полиця брудна
Затихала стихала банальна вокзальна весна
Ми помрем не в Парижі тепер я напевне це знаю
В провінційній постелі що потом кишить слізьми
І твого коньяку не подасть тобі жоден я знаю
Нічий поцілунком не будемо втішені ми
Під мостом Мірабо не розійдуться кола п'їтьми
Надто гірко ми плакали і ображали природу
Надто сильно любили коханців соромлячи тим
Надто вірші писали поетів зневаживши зроду
Нам вони не дозволять померти в Парижі і воду
Під мостом Мірабо окільцюють конвоем густим

.....

NATALKA BILOTSEKIVETS — WE'LL NOT DIE IN PARIS

I'll die in Paris Thursday evening.
—Cesar Vallejo

Forgotten lines scents colors and sounds
Sight weakens hearing goes and simple joy passes
You stretch out your face and hands for your soul
But it flies past way high out of your reach
Just a train station on the very last platform is left
The gray froth of parting continues to swirl and swell
And already is washing away my helpless palms
And a foul delicious warmth creeps onto my mouth
Love lingered, better if it had never been
I cried till I tired in the godforsaken sheets
A sickeningly reddish lilac bush peered faintly through the window
The train steadily moved on and two lovers languidly looked
As the soiled shelf under your body heaved
A prosaic train-station spring grew quiet settling down
We'll not die in Paris I know now for sure
In the godforsaken sheets teeming with sweat and tears
And no one will give you your cognac I know
We won't be heartened by anyone's kiss
Rings of darkness won't move on under the Mirabeau Bridge
We cried too bitterly unsettling nature
We loved the lovers too strongly embarrassed by this
We wrote too many poems of poets never scorned in our lifetime
They won't let us die in Paris and they'll ring
The water with a thick convoy under the Mirabeau Bridge
.....

Translated by Michael M. Naydan

КАТЕРИНА БАБКІНА — ГІРЧИЦЯ

Цей яблучний солод, що в випарах жовтня на шибках осяде,
І запах трави який разом з травною живе на горищі
Ми можемо стати котроюсь з цих сосен; ми можемо спати
В вологій траві, але сосни від того не стануть нам ближчі.
Шипшина багряна, і темний відвар із дубового листя,
І груші підгнилі у лісі в дні вітряні гупають страшно.
Ми можемо найбільше – хіба що пустити цей ліс на обійстя
Але все одно він від того не стане своїм і домашнім.
Чужі і безглузді, ми тут галасливі вар'яти,
Так гірко, і зливи нічні обережні, що їх не піймати .

KATERYNA BABKINA — BITTERWEED

This sweet apple most that will settle on glass in October,
The odour of hay in the loft piling up from the hay.
We surely can turn into one of these pines, sleeping over
On this dewy grass, but the pines will remain far away.
The crimson wild roses, the brown opaque brew of the oak leaves
And moldering pears striking ground from the wind-shaken tree.
The best we can do is to let the grove into our doorways,
Don't expect it to be tame and amenable.
How alien we are, by our boisterous madness undone,
And these nightly downpours so careful, try corralling one.

Translated by Oleksiy Tsvetkov

ГРИГОРІЙ СЕМЕНЧУК — “ВНУТРІШНІЙ ДАГЕСТАН...”

внутрішній Дагестан, закінчиться внутрішнім Талібаном,
або ж ще якимось терористичним угруповання тіла.
і коли ніч сідає, як птах над автобаном,
я хапаю ротом кисень, збігаються мудаки і мудили;
збігаються алкоголіки з навколишніх хат,
а за ними жінки і діти...

Україна – не Євросоюз, це внутрішній джихад,
де на гної і гівні проростають квіти.
і побачивши тебе, ніби діву грудневу,
моє серце зупинялося щопівгодини...
скоро буде весна, серцево-статева
невеселі коктейлі, ігристі вина.
пластиковий посуд, і ми пластикові.
накличемо всіх, і дівчат і пацанів.
це не буде триллером, скоріше фантастикою,
і калина ростиме мов крила в спині.
тож якщо, я режисер цього блокбастеру,
де актори погані і грають без гонорару -
головне не падати і не пропасти
бо навколо купа халяви і шари.
бо ти проходиш щодня, і серце зупиняється,
мов коли дивлюсь сюжети про арабський халіфат,
і все забувається, зникає, змивається
Дагестан, Талібан джихад.
і тепер відчуваю серце кожного,
кожного присутнього тут.
поки я можу дивитись на тебе -
в мене є парашут .
бо тепер я можу прийти і сказати,
ти мені знову вчора наснилася
потім у відповідь щось чекати, мовчки стояти
а серце спинялося, та не зупинилося...

GRIGORY SEMECHUK — “INTERNAL DAGESTAN...”

internal Dagestan will end as internal Taliban
or even as some other terrorist group of my body.
when night falls as the bird on the highway
my mouth catches the oxygen and some assholes come running here;
alcoholics coincide from the neighbourhood,
women and children follow them...
Ukraine isn't European Union, this is an internal jihad,
where flowers sprout on the pus and shit.
seeing you like the December Virgin
I felt that my heart stopped every thirty minutes...
cardio-sexual spring will come soon;
tragic cocktails, explosive wines.
plastic tableware, and we're plastic too.
invite all of them, girls and guys.
this won't be a thriller, rather science fiction,
and guelder roses will grow like the wings on the back.
so if I direct this blockbuster,
when actors play badly and for free -
the main aim is not to fall and not to loose,
'cause there are so many freebies around.
'cause you pass through every day, and my pulse stops,
like watching movies 'bout Arab Caliphate,
all is forgotten, disappeared, washed off -
Dagestan, Taliban, jihad,
and now I feel everyone's heart,
everyone's, who's present here.
my look at you
is my parachute.
'cause now I can come and say:
you came into my dreams last night
then I have to wait and stand mutely,
but heart's stoped but I keep moving.

Translation by Yuri Zavadsky and Les Wicks

ПЕТРО МІДЯНКА — СЕРВУС, ПАНЕ ВОРГОЛ

Андрій Ворхола — русин чи хохол,
Греко-католик, ставленик поп-арту.
Енді Воргол — це джаз і рок-н-ролл,
Куди до нього віршнику чи барду.

Конвульсивний і побожний фольк
І чілка біла, окуляри Енді.
Многоликий хмародер Нью-Йорк
І ті казино, кока, денді, бренді.

Умре у Пітсбурзі де соус, мармелад,
Хрести схизматиків, печальний колумбай.
В рулетку грища, записи у лад,
Барвистий сакос, русинський вікарій.

Маразматичний (виріб "Камбели")
(Оземний) спіч Нью-Джерсі та Аляска
Із наркотичної завіси із імлі
Ти (зальсупів) носовички за паска

PETRO MIDIANKA — HI THERE, MR. WARHOL

Andriy Warhola — Ruthenian or khokhol?
Greek-Catholic or instrument of Pop art.
Andy Warhol — it's jazz and rock'n'roll.
Bards and rhymers don't compare...

Paroxysmal and religious folk-art.
White wig. Glasses... Andy.
Schizy sky-scraper New Your City:
Casinos and cola, brandy, dandy.

He'll die in Pittsburgh among sauce and marmalade,
Schismatic crosses. grief urn-chamber,
A roulette wheel, roulade recording,
Brightly colored saccus, a Ruthenian vicar.

Marasmatic curve of plaice...
Oh Zemplin, Speesh, New Jersey and Alaska.
From narcotic's veil and empty haze —
Soupcans, kerchiefs, and an apron...

Translated by Dzvinia Orlowsky

ФОТОГРАФ: ІВАН ВОЙТЮК

ГАЛИНА ГЕВКІВ — СТАРІ МЕДУЗИ

Там, де закінчується смуток,
розквітають аромати сподівань.
Там, де вичерпуються сподівання,
панує смак безсилої вічності...
Цей смак спершу начебто знайомий,
потім він здається неприйнятним,
і лиш тоді – останнім, нескінченним...

Пригадуєш літній дім?
Твої запаморочення були такі насичені,
твої очі – такі темно-сині,
неначе океан перед звичайним ураганом.

Пригадуєш, коли ми з'являлись на пляжі,
люди втікали від нас, як від одержимих.
Вони не ідентифікують смаку води.
Приймаючи ванну,
пускають на програвачі диск „Музика моря”,
„Людина не може створити нічого кращого” –
кажуть вони.

А ми ще довго сидимо на пляжі,
старі медузи,
ми ще довго сперечаємось про щось,
ти, здебільшого, завжди маєш рацію...

Колись ти станеш капітаном
і повезеш мене на інший бік світу.
Дуже рідко я наважуюсь його собі уявляти.
Він, мабуть, зовсім інший,
може, трохи продуманіший...
Як гадаєш:
на тому боці вічність також має смак?

HALYNA HEVKIV — THE OLD JELLYFISH

There, where misery ends
the aromas of hopes begin to blossom.
There, where hopes are exhausted
reigns the taste of helpless eternity...
This taste is as if familiar at first,
then it seems unacceptable,
and only then — final, unending...

Remember the summer house?
Your vertigoes were so saturated,
your eyes — so dark-blue
like an ocean before some ordinary hurricane.

Remember? When we appeared on the beach
people ran from us, as if from the madman.
They do not identify the taste of water.
Taking a bath,
they play a disk *The Music of the Sea*;
“A human being cannot create anything better,”
they say.

And we are still sitting at the beach for a long time,
the old jellyfish,
we are still arguing over something for a while,
you are almost always right...

Someday you will become a captain
and take me to another side of the world.
Very seldom do I dare imagine it.
It is probably entirely different,
perhaps a bit more thought-through...
What do you think:
eternity has a taste on that side also?

Translated by Oksana Maksymchuk

КОСТЬ МОСКАЛЕЦЬ — “ВОНА ТАНЦЮЄ ЗАРАЗ НА ТЕРАСІ...”

вона танцює зараз на терасі
вона танцює кольоровий танок
—любити її любити опівночі—кажеш про себе
про хмари липневі
заходиш у них по груди заходиш у літо
шматочки його відразу ж торкаються очей і волосся
дивишся крізь них на сонце—бджоли яблука дощ
а танок триває вона танцює хоч довкола темніє
вона танцює в саду вона танцює на твоїх долонях
і раптом
падає
підхоплюєш— любити тебе опівночі— кажеш
їдеш не дослухаючи аплодисментів і свисту з галерки
їдеш по квітах і помідорах що негарно пахнуть
несеш її— наче хмару наче сіно просто як бджолу—
і не повертаєшся

.....

KOST MOSKALETS — “SHE’S DANCING NOW ON THE TERRACE...”

*

she’s dancing now on the terrace
she’s dancing a colorful dance
—to love her to love her at midnight—you say about yourself
about the clouds of July
slip into them up to your chest slip into summer
slices of it now graze your eyes and your hair
you look through them up at the sun—bees apples rain
and the dance continues she is dancing though outside it is darkening
she is dancing in the garden
on the surface of your palms and
she is falling
you catch her—to love you at midnight— you say
walk on ignoring the applause and whistles from the gallery
walk upon flowers and tomatoes which give off a nasty scent
you carry her —some bee in clouds of hay—
don’t look back

.....

Translated by Mark Andryczyk

ФОТОГРАФ: НАДІЯ РОТМАН

AUTHORS / АВТОРИ

Judith Beveridge is the author of four award-winning books of poetry. Her most recent collection is *Storm and Honey*. She teaches creative writing at the University of Sydney, and is the poetry editor of *Meanjin*.

Джудіт Беверідж є автором чотирьох книг, що здобули високі нагороди. Її свіжа книга — *Storm and Honey*. Вона викладає літературну творчість в Сіднейському університеті та працює редактором відділу поезії журналу *Meanjin*.

Pam Brown has published many books of poetry, the most recent being *Authentic Local* (papertiger media, 2010). She is the associate editor of *Jacket2* magazine and lives in Sydney.

Пем Браун видала багато поетичних книг, на разі остання з них — *Authentic Local*. Вона є співредактором журналу *Jacket2*. Мешкає в Сіднеї.

joanne burns is a Sydney poet. Her most recent book is *an illustrated history of dairies* Giramondo Publishing 2007. Her new collection *amphora* is forthcoming from Giramondo in 2011.

джоан бернз — поетеса з Сіднею. Її актуальна книга — *illustrated history of dairies*. Нова книга *amphora* невдовзі вийде друком.

Michelle Cahill wrote *The Accidental Cage* and *Ophelia in Harlem*. Her poetry, fiction and essays appear in journals in Australia and abroad. She has been awarded grants and prizes from The Australia Council, Arts Queensland and The Copyright Agency Limited, notably the Val Vallis Award and the Inverawe Poetry Prize. She is a Goan-Anglo-Indian migrant.

Мішель Карілл написала *The Accidental Cage* та *Ophelia in Harlem*. Її поезія, проза й есеї з'являються в журналах Австралії та за кордоном. Вона отримала нагороди від Культурної Ради Австралії, Мистецької Ради Квінсленду і Копірайтінгової Агенції, властиво Val Vallis Award та Inverawe Poetry Prize. Поетка є гоа-англо-індійського походження.

Michael Farrell coedited with Jill Jones, *Out of the Box: Contemporary Australian Gay and Lesbian Poets* (Puncher and Wattmann). Other recent publications include *a raiders guide* (Giramondo), and a chapbook, *thempark* (Book Thug). Michael has had residencies in Ljubljana, Nagoya and Perth, Western Australia.

Майкл Фаррелл є співукладачем книги *Out of the Box: Contemporary Australian Gay and Lesbian Poets* (видавець Puncher and Wattmann). Інші публікації — *a raiders guide* (Giramondo), і *a chapbook, thempark* (Book Thug). Майкл мешкав в Любляні, Наґої та Перті, що в Західній Австралії.

Philip Hammial has had twenty-two collections of poetry published. He is also a sculptor (30 solo exhibitions) & the director of The Australian Collection of Outsider Art (26 exhibitions in five countries).

Філіп Гемміел видав двадцять дві поетичні книги. Він також є скульптором (організував близько тридцяти виставок) та працює директором організації The Australian Collection of Outsider Art, на рахунку якої 26 виставок у п'яти країнах.

Susan Hampton is a poet and freelance editor who lives in Lyneham, Canberra. For many years she taught writing at universities. In 1990 she won the Steele Rudd Award for *Surly Girls*. *The Kindly Ones* won the Judith Wright Poetry Prize for 2006. Her latest book is *News of the Insect World*.

Сюзан Гемптон — поетка та редактор, мешкає в Лайнегемі, Канберра. Багато років вона викладала літературну творчість в університетах. в 1990 році отримала Steele Rudd Award за книгу *Surly Girls*. Її інша книга *The Kindly Ones* отримала Judith Wright Poetry Prize у 2006. Її найновіша книга — *News of the Insect World*.

Andy Jackson won the Arts ACT 2008 Rosemary Dobson prize for an unpublished poem, and his poems have been widely published. His collection, *Among the Regulars*, was recently published by papertiger media, and in 2011 he will be an Asialink resident at Chennai, India.

Енді Джексон отримав Arts ACT 2008 Rosemary Dobson Prize за неопублікований вірш, проте його твори широко публікуються. Його книга *Among the Regulars* видана видавництвом papertiger media. У 2011 році він є учасником програми Asialink у Ченнай, Індія.

Jill Jones won the Kenneth Slessor Poetry Prize in 2003 and the Mary Gilmore Award in 1993. Her most recent book is *Dark Bright Doors* (Wakefield, 2010). In 2009 she co-edited, with Michael Farrell, an anthology, *Out of the Box: Contemporary Australian Gay and Lesbian Poets*.

Джил Джоунс отримала премії Kenneth Slessor Poetry Prize у 2003 році та Mary Gilmore Award у 1993 році. Її найновіша книга — *Dark Bright Doors* (Wakefield, 2010). У 2009 році вона разом із Майклом Фаррелом стала співукладачем антології *Out of the Box: Contemporary Australian Gay and Lesbian Poets*.

Christopher (Kit) Kelen's most recent volumes of poetry are *God preserve me from those who want what's best for me*, published in 2009 by Picaro Press, (N.S.W, Australia) and *in conversation with the river*, published in 2010 by VAC (Chicago, USA). For the last ten years Kelen has taught Literature & Creative Writing at the University of Macau.

Крістофер (Кіт) Келен в минулі роки видав книги *God preserve me from those who want what's best for me* (2009), *in conversation with the river* (2010). Останні десять років Келен навчає літератури та літературної творчості в Університеті Макау.

Cath Kenneally is an Adelaide poet and novelist whose latest book is *Jetty Road* (a novel) and whose *Thirty Days Notice* appears soon from Wakefield Press.

Кет Кенілі — поетка та новелістка з Аделаїди. Її найновіша прозова книга — *Jetty Road*, а невдовзі вийде наступна під назвою *Thirty Days Notice*.

Karen Knight was born in Tasmania. She has been widely published and anthologised since the early 1960s. She has written four collections of poetry, her most recent is the award winning *Postcards from the Asylum* (Pardalote Press, 2008).

Карен Найт народився на Тасманії. Публікувалася у багатьох виданнях ще з початку 1960-х років. Написала чотири поетичні книги, найновіша книга *Postcards from the Asylum* (Pardalote Press, 2008) була оцінена нагородою.

Mike Ladd lives and writes in Adelaide. He has worked in radio for thirty years and currently he presents *Poetica* each week on ABC Radio National. Mike's most recent book of poems is *Transit* (Five Islands).

Майк Ледд мешкає і працює в Аделаїді. Працював на радіо тридцять років, і тепер провадить програму *Poetica* щотижня на ABC Radio National. Найновіша книга Майка — *Transit* (Five Islands).

Anthony Lawrence has published eleven books of poems and a novel. A verse novella, *The Welfare of My Enemy*, is forthcoming in 2011 from University of Queensland Press. He lives in Newcastle, New South Wales.

Ентоні Лоуренс опублікував одинадцять поетичних книг і один роман. Його роман у віршах *The Welfare of My Enemy* виходить друком 2011 року в University of Queensland Press. Мешкає в Ньюкаслі, Новий Південний Вельс.

Chris Mansell's (www.chrismansell.com) latest books are *Spine Lingo: New and Selected Poems* (Kardoorair Press, 2011) and a collection of short prose fiction, *Schadenvale Road* (Interactive Publications, 2011). She is the publisher at PressPress (www.presspress.com.au).

Кріс Манселл (www.chrismansell.com) останнім часом видав книгу *Spine Lingo: New and Selected Poems* (Kardoorair Press, 2011) та добірку малої прози *Schadenvale Road* (Interactive Publications, 2011). Працює видавцем у PressPress (www.presspress.com.au).

Peter Minter is a leading Australian poet, editor and scholar. He is the poetry editor of *Overland*.

Пітер Мінтер — один з найвідоміших поетів Австралії, редактор і викладач. Редактор поетичної рубрики видання *Overland*.

Myron Lysenko co-founded and co-edited (with Kevin Brophy) literary journal GOING DOWN SWINGING. He is the author of 5 books of poetry and a book of haiku. He earns his living as a professional poet.

Мирон Лисенко разом із Кевіном Брофі є співзасновником і співредактором літературного журналу GOING DOWN SWINGING. Він є автором п'яти поетичних книг і книги хокку. Живе з письменницької роботи.

David Musgrave is a poet, novelist and critic who lives in Sydney and lectures in creative writing at the University of Newcastle. He founded the publishing house Puncher & Wattmann in 2005. His work has been awarded several prizes in Australia and his most recent books are *Phantom Limb* (poetry) and *Glissando* (novel).

Дейвід Масгрейв — поет, прозаїк і критик, який мешкає у Сідней. Викладає літературну творчість в Університеті Ньюкаслу. Заснував видавництво Puncher & Wattmann у 2005 році. Його літературні роботи неодноразово отримували високі нагороди. Нещодавно він видав *Phantom Limb* (поезія) та *Glissando* (роман).

Les Wicks has toured widely and seen publication in well over 200 different magazines, anthologies & newspapers across 14 countries in 9 languages. His 8th, most recent book of poetry is *The Ambrosiacs* (Island, 2009).
<http://leswicks.tripod.com/lw.htm>

Лес Вікс проводить часті літературні тури, публікувався у більш ніж 200 журналів, антологій і газет у чотирнадцятьох країнах дев'ятьма мовами. Його восьма поетична книга — *The Ambrosiacs* (Island, 2009)
(<http://leswicks.tripod.com/lw.htm>).

Сергій Жадан, 1974, Старобільськ. Поет, прозаїк, перекладач. Автор книг *Цитатник* 1995, *Генерал Юда* 1995, *Пепсі* 1998, *Вибрані поезії. 1992—2000* 2000, *Балади про війну і відбудову* 2001, *Історія культури початку століття* 2003, *Марадона* 2007, *Ефіопія* 2009, *Лілі Марлен* 2009, *Біг Мак* 2003, *Депеш Мод* 2004, *Anarchy in the UKR* 2005, *Гімн демократичної молоді* 2006, *Біг Мак²* 2007, *Ворошиловград* 2010.

Serhiy Zhadan, 1974, Statobilsk. Poet, prosaist, translator. *Author of Tsyatnyk* (Цитатник) 1995, *General Yuda* (Генерал Юда) 1995, *Pepsi* (Пепсі) 1998, *Ballads of the War and Reconstruction* (Балади про війну і відбудову) 2000, *Selected Poems 1992-2000* (Вибрані поезії 1992-2000) 2000, *The History of Culture at the Beginning of the Century* (Історія культури початку століття) 2003, *Maradona* (Марадона) 2007, *Ethiopia* (Ефіопія) 2009, *Lili Marlene* (Лілі Марлен) 2009, *Big Mac* (Біг Мак) 2003, *Depeche Mode* (Депеш Мод) 2004, *Anarchy in the UKR* 2005, *Anthem of Democratic Youth* (Гімн демократичної молоді) 2006, *Big Mac²* (Біг Мак²) 2007, *Voroshylivograd* (Ворошиловград) 2010.

Василь Герасим'юк, 1956, Караганда-Прокурава. Поет, радіоведучий. Автор поетичних книг *Смереки* 1982, *Потоки* 1986, *Космацький узір* 1989, *Діти трепети* 1991, *Осінні пси Карпат* 1999, *Серпень за старим стилем* 2000.

Vasyl Herasymiuk, 1956, Karaganda-Prokurava. Poet, announcer. Author of *Spruces* (Смереки) 1982, *Streams* (Потоки) 1986, *Weaves of Kosmach* (Космацький узір) 1989, *Children Awe* (Діти трепети) 1991, *Autumn Dogs of Carpathians* (Осінні пси Карпат) 1999, *August of the Old Style* (Серпень за старим стилем) 2000.

Павло Гірник, 1956, Хмельницький. Поет, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка 2009 року. Автор книг *Спрага* 1983, *Летіли гуси...* 1988, *Китайка*, *Калина*, *Се я, причинний...* 1994, *Вибране* 1996, *Брате мій*, *вовче*, *По війні* 2000, *Коник на снігу* 2003, *Посвітається* 2008.

Pavlo Hirnyk, 1956, Khmelnytsky. Poet, was awarded Shevchenko National Prize in 2009. Author of *Thirst* (Спрага) 1983, *Geese Flew...* (Летіли гуси...) 1988, *Silk* (Китайка), *Kalyna* (Калина), *It's me, insane...* (Се я, причинний...) 1994, *Selected works* (Вибране) 1996, *My Brother, Wolf* (Брате мій, вовче), *After War* (По війні) 2000, *A Horse In The Snow* (Коник на снігу) 2003, *It Dawns* (Посвітається) 2008.

Юрій Андрухович, 1960, Івано-Франківськ. Поет, прозаїк, перекладач, есеїст. Одним з найвідоміших українських письменників у світі. Автор книг *Небо і площі* 1985, *Середмістя* 1989, *Екзотичні птахи і рослини* 1991, *Пісні для мертвого півня* 2004, *Рекреації* 2005, *Московіада* 2000, *Перверзія* 1999, *Дванадцять обручів* 2003, *Диявол ховається в сирі* 2006, *Таємниця. Замість роману* 2007.

Yuri Andrukhovych, 1960, Ivano-Frankivsk. Prose writer, poet, essayist, and translator. One of the best known ukrainian authors in the world. Author of *The Sky and Squares* (Небо і площі) 1985, *Downtown* (Середмістя) 1989, *Exotic Birds and Plants* (Екзотичні птахи і рослини) 1991, *Songs for the Dead Rooster* (Пісні для мертвого півня) 2004, *Recreations* (Рекреації) 1992, *The Moscoviad* (Московіада) 1993, *Perverzjon* (Перверзія) 1996, *Twelve Rings* (Дванадцять обручів) 2003, *The Devil's Hiding in the Cheese* (Диявол ховається в сирі) 2006, *The Secret. Instead of a Novel* (Таємниця. Замість роману) 2007.

Михайло Григорів, 1947, Лісний Хлібичин. Поет, редактор, перекладач. Автор книг *Вези мене, конику*, *Спорудження храму*, *Сади Марії*. Лауреат премії імені Павла Тичини.

Mykhailo Hryhoriv, 1947, Lisnyi Khlibychyn. Poet, editor, translator. Author of *Carry Me, Horse* (Вези мене, конику), *Construction of the Temple* (Спорудження храму), *Mary's Gardens* (Сади Марії). Awarded for Pavlo Tychyna Prize.

Олег Лишега, 1949, Тисмениця. Поет, драматург, перекладач. Автор книг *Великий міст* 1989, *Снігові і вогню* 2003, *Друже Лі Бо, брате Ду Фу*.

Oleh Lysheha, 1949, Tysmenytsya. Poet, playwright, translator. Author of *The Big Bridge* 1989, *To Snow and Fire* 2003, *Friend Li Po, Brother Tu Fu*.

Ірина Шувалова, 1986, Київ. Поетеса, перекладач. Опублікувала велику кількість перекладів, брала участь у багатьох міжнародних літературних проектах.

Iryna Shuvalova, 1986, Kyiv. Poetess, translator. Published a number of translations, took part in several international literary projects.

Василь Махно, 1964, Чортків. Поет, есеїст, перекладач. Видав шість поетичних збірок, найголовніші з яких *Книга пагорбів та годин* 1996, *Лютневі елегії та інші вірші* 1998, *Плавник риби* 2002, *38 віршів про Нью-Йорк і дещо інше* 2004, книжку перекладів польського поета Збігнева Герберта *Струна світла* 1996, поетичну антологію *Дев'ятдесятники: Антологія нової української поезії* 1998.

Vasyl Makhno, 1964, Chortkiv. Poet, essayist, translator. Has published six books of poems, the main of them are *Book of the Hills and Hours* (Книга пагорбів та годин) 1996, *The February Elegies and Other Poems* (Лютневі елегії та інші вірші) 1998, *38 Poems about New York and some other things* (38 віршів про Нью-Йорк і дещо інше) 2004, a collection of translations of the prominent Polish poet Zbigniew Herbert *String of Light* (Струна світла) 1996, and compiled an anthology *Poets of the Nineties: An Anthology of New Ukrainian Poetry* (Дев'ятдесятники: Антологія нової української поезії) 1998.

Юрій Завадський, 1981, Тернопіль. Поет, критик, перекладач, видавець. Автор поетичних книг *Імовірність* 1999, *юрійзавадський* 2003, 2005 і 2008, книги фоновізуальних віршів *Ротврот/Восаабоса* спільно з Андрієм Антоновським українською та каталонською мовами і гіпертекстової поеми *Цигарки* 2006.

Yury Zavadsky, 1981, Ternopil. Poet, literary critic, translator, publisher. Author of poetical collections *Probability* (Імовірність) 1999, *yuryzavadsky* (юрійзавадський) 2003, 2005 & 2008, book of phonovisual poems *Ротврот/Восаабоса* with Andrii Antonovskyi in Ukrainian and Catalan and hypertextual poem *Cigarettes* (Цигарки) 2006.

Олег Коцарев, 1981, Харків. Поет, прозаїк та журналіст. Автор книг *Коротке і довге* 2003, *ЦІЛОДОБОВО!* спільно з О. Горобчуком і П. Коробчуком 2007, *Мій перший ніж* 2009, *Збіг обставин під Яготином* 2009 з перекладами на російську мову Дмитра Кузьміна та Анастасії Афанасьєвої та збірки оповідань *Неймовірна Історія Правління Хлорофітума Першого*.

Oleh Kotsarev, 1981, Kharkiv. Poet, novelist and journalist. Author of *Short and Long* 2003, *24h!* with O. Horobchuk and P. Korobchuk 2007, *My First Knife* 2009, *Coincidence near Yahotyń* 2009 with translations into Russian by Dmitry Kuzmin and Anastasia Afanasieva and collections of short stories *Incredible History of Chlorophytum the First*.

Микола Шпаковський, 1983, Конопківка. Поет, культурний активіст, пісняр. Учасник багатьох українських і польських літературних конкурсів.

Mykola Shpakovsky, 1983, Konopkivka. Poet, cultural activist and songwriter. Participated in many Ukrainian and Polish literary contests and actions.

Віктор Неборак, 1961, Львів. Поет, прозаїк, перекладач, есеїст. Автор поетичних збірок *Бурштиновий час* 1987, *Літаюча голова* 1990, *Alter Ego* 1993, *Розмова зі слугою* 1994, *Епос про тридцять п'яту хату* 1999.

Viktor Neborak, 1961, Lviv. Poet, novelist, translator, essayist. Author of *Amber Time* (Бурштиновий час) 1987, *Flying Head* (Літаюча голова) 1990, *Alter Ego* 1993, *Conversation with a Servant* 1994, *Epic of the Thirty-Fifth House* 1999.

Мірек Боднар, 1985, Івано-Франківськ. Поет і культурний менеджер. Автор книг *Хороші вірші, погані вірші* 2010, *Не для продажу* 2010, *Фрагменти свободи* 2011.

Mirek Bodnar, 1985, Ivano-Frankivsk. Poet and culture manager. Author of *Good poems, bad poems* (Хороші вірші, погані вірші) 2010, *Not for sale* (Не для продажу) 2010, *Fragments of freedom* (Фрагменти свободи) 2011.

Оксана Забужко, 1960, Луцьк. Поетеса, прозаїк. Автор книг *Травневий іній* 1985, *Диригент останньої свічки* 1990, *Автостоп* 1994, *Kingdom of Fallen Statues* 1996, *Новий закон Архімеда. Вибрані вірші 1980-1998* 2000, *Друга спроба: Вибране* 2005, *Інопланетянка* 1992, *Польові дослідження з українського сексу* 1996, *Казка про калинову сопілку* 2000, *Сестро, сестро* 2003, *Музей Покинутих Секретів* 2009.

Oksana Zabuzhko, 1960, Lutsk. Poetess, novelist. Author of *May Frost* (Травневий іній) 1985, *Last Candle Conductor* (Диригент останньої свічки) 1990, *Hitchhike* (Автостоп) 1994, *Kingdom of the Fallen Statues* 1996, *The New Law of Archimedes. Selected Poems 1980-1998* 2000, *Second Attempt: Selected poems* 2005, *Alien* 1992, *Field Work in Ukrainian Sex* 1996, *Tale of Guelder Rose Flute* 2000, *Sister, Sister* 2003, *Museum of Abandoned Secrets* 2009.

Наталка Білоцерківець, 1954, Куянівка. Поетеса і перекладачка. Авторка книг *Підземний вогонь* 1984, *Листопад* 1989, *Алергія* 1999, *Готель Централь* 2004.

Natalka Bilotserkivets, 1954, Kuyaniivka. Poetess, translator. Authors of *Underground Fire* (Підземний вогонь) 1984, *November* (Листопад) 1989, *Allergy* (Алергія) 1999, *Central Hotel* (Готель Централь) 2004.

Катерина Бабкіна, 1985, Івано-Франківськ. Поетеса, прозаїк. Авторка поетичної книги *Вогні святого Ельма* 2002, прозової *Лілу після тебе* 2008 та багатьох публікацій в журналах, газетах, електронних альманахах тощо. Займається відеопоезією, авторка проекту *Відеопоезія*||*Відеопроза*.

Kateryna Babkina, 1985, Ivano-Frankivsk. Poetess, novelist. Author of poems collection *Lights of Saint Elm* (Вогні святого Ельма) 2002, and book of prose *Lilu After You* (Лілу після тебе) 2008 and a numerous publications in journals, papers, digital editions. Makes so called videopoetry, author of the project *Videopoetry*||*Videoprose*.

Григорій Семенчук, 1991, Хмельницький. Автор збірки віршів *Тріп* 2010. Літературний координатор львівського соціокультурного часопису *Просто Неба*. Разом з Юрком Іздриком започаткував арт-проект *DrumТИАтр*. Менеджер Львівського міжнародного літературного фестивалю.

Grigory Semenchuk, 1991, Khmelnytsky. Poet, active culture manager. Author of book *Trip* (Тріп) 2010. Coordinator of literature part of sociocultural journal *Outdoors* (Просто неба). In cooperation with Yurko Izdryk founded the art-project *DrumТИАтр*. Manager of International literary festival in Lviv.

Петро Мідянка, 1958, Широкий Луг Тячівського району. Поет. Автор поетичних збірок *Попірі* 1987, *Осередок* 1994, *Фараметлики* 1994 тощо. Один із найяскравіших представників українського постмодерного дискурсу.

Petro Midyanka, 1958, Shyrokyi Luh near Tyachiv. Poet. Author of poems collections *Threshold* (Попірі) 1987, *Center* (Осередок) 1994, *Embroidery* (Фараметлики) 1994 and others. One of the most prominent representatives of postmodern discourse in Ukraine.

Галина Гевків, Львів. Поетеса, драматург і перекладач, захоплюється театром. Автор численних газетних та журнальних публікацій, радіопередач. У 2003 році стала володарем літературної премії *Привітання життя* ім. Б.-І. Антонича. Наступного року вийшла перша поетична збірка *Один день слова Ні*, у 2007 - *Словесіння: поема і п'єса*.

Halina Hevkiv, Lviv. Poetess, a play writer and a translator, is interested in theatre. Halina is an author of many newspaper and journal publications and radio programs. In 2003 she won the Literary Prize of B.-I. Antonych *Pryvytannia Zhyttia* (Lviv). Has got two books published: *One day of the word No* (poetry, 2004.) and *Slovesinna: a poem and a play* (2007)

Кость Москалець, 1963, Матіївка. Поет, прозаїк, літературний критик, музикант. Автор багатьох книг поезій, прози та есеїстики.

Kost Moskalets, 1963, Matiyivka. Poet, novelist, literary critic, musician. Published numerous books of poems, novels and essays.

PHOTOGRAPHERS / ФОТОГРАФИ

Susan Adams is an Australian poet who has been published extensively in Australia and internationally. She has been read numerous times on ABC Radio National. She also experiments in light & colour.

Сюзан Адамс – австралійська поетеса, яка інтенсивно публікується в Австралії та за її межами. Багато співпрацює з ABC Radio National. Експериментує зі світлом і кольором.

Dr Lisa Chandler is an artist, educator, and curator. She is a Senior Lecturer in art and design at the University of the Sunshine Coast, Queensland, Australia, and was the foundation director of the University Gallery. Her art work has been exhibited nationally and is held in national and international collections.

Д-р Ліза Чендлер – митець, педагог. Викладає мистецтво і дизайн в Університеті Саншайн Коуст у Квінсленді, де заснувала Університетську Галерею. Її роботи виставлялися в різних куточках країни та зберігаються в різних колекціях.

Alexander Kesselaar (www.alexkess.com) is an award winning professional photographer with over 8 years of experience. Specialising in Commercial, Event, Corporate & Fine Art Photography, his clients include Nintendo, Ambulance NSW, Regional Arts NSW and Porter & Novelli among others. Alexander's personal projects have been exhibited all over the world.

He is happily married and living Sydney with two children and is a professional photographer, videographer, webdesigner and creative & technical director.

Александр Кеселаар (www.alexkess.com) - професійний художник з восьмирічним стажем, який отримав багато нагород за свою роботу. Спеціалізується в різних видах фотографії, його клієнтами є з-поміж інших Nintendo, Ambulance NSW, Regional Arts NSW і Porter & Novelli. Персональні проекти фотохудожника виставлялися в різних країнах. Одружений і мешкає в Сіднеї, виховує двох дітей.

Cath Phillips works with her hands to create extraordinary art ranging from Mardi Gras floats to sculpture. Her work currently focuses on fabric installations that enliven the eye and engages the mind.

Кет Філіпс власними руками створює неординарне мистецтво, що розпочинається традиціями Марді Грас і сягає в сучасну скульптуру. Її робота зосереджена на створенні індустріальних інсталяцій, які шокують очі й розбурхують свідомість.

Rick Warr is a Sydney photographer who is making sense of technology through artful design. Through good design I am seeking to create elegant fusions of art, purpose and technology. I maintain that when ordinary people prevail over technology, greater heights can be reached with more intelligent application.

Рік Уорр – сіднейський фотограф, який надає нового значення технологіям через високо мистецький дизайн. Добрим дизайном він намагається спрямувати до гармонійного злиття мистецтво, побутовість і технології. Він стверджує, що у тому випадку, коли звичайні люди стають вище технологій, то значніші цілі можуть бути досягнуті у спосіб розумнішого їх використання.

Annette Willis is a South Australian photographic artist. She has been a finalist in international and Australian photographic awards including four times in both the Head On and Olive Cotton portraiture prizes. In 2011 Annette was a finalist in the Julia Margaret Cameron Awards an international competition for women photographers. She often collaborates with the poet Jill Jones.

Анет Вілліс – фотохудожниця з Південної Австралії. Вона є фіналістом міжнародних і австралійських конкурсів. У 2011 році Анет стала фіналісткою Julia Margaret Cameron Awards для жінок-фотохудожниць. Вона часто співпрацює з поеткою Джил Джоунз.

Vira Milyan-Monastyrskya, Ternopil. Landscape designer, polygraphy designer, web designer. Author of solo exhibition at the art club "Galych" (2009). Special photo-correspondent of "Halychyna.Info."

Віра Мілян-Монастирська, Тернопіль. Ландшафтний дизайнер, дизайнер поліграфії, веб-дизайнер. Автор персональної виставки в арт-клубі "Галич" (2009). Спеціальний фото-кореспондент "Галичина.Інфо".

Vasyl Nesplyak, Kalush. Photographer and programmer.

Василь Неспляк, Калуш. Фотограф і програміст.

Ivan Voytyuk, Ternopil. Photographer, photo correspondent, participant of many performances and festivals. Regional representative of lomographichrafichnoho festival in Ternopil.

Іван Войтюк, Тернопіль. Фотограф, фото-кореспондент, учасник багатьох акцій і фестивалів. Регіональний представник ломографічного фестивалю у Тернополі.

Nadiya Rotman, Ternopil. Professional photographer, journalist and poetess. Participant and photographer for numerous publications.

Надія Ротман, Тернопіль. Професійний фотограф, журналістка і поетеса. Учасник та фотокореспондент для безлічі видань.

UA/AU is an invitation to explore the contemporary poetries
of the Ukraine & Australia.

Book has an educational and culturological character.

It is published as ebook by *Krok* (Ternopil, Ukraine)
in association with *Meuse Press* (Sydney, Australia).

Edited by Les Wicks, Yury Zavadsky & Grigory Semenchuk.

All work © the artists.

/

AU/UA – це запрошення до взаємного відкриття
сучасної поезії України та Австралії.

Книга має освітню та культурологічну мету.

Видана як цифрова книга видавництвом *Крок* (Тернопіль, Україна)
у співпраці з *Meuse Press* (Сідней, Австралія).

Укладачі: Лес Вікс, Юрій Завадський та Григорій Семенчук.

Авторське право на всі тексти належить авторам.

Навчальне, культурологічне, літературно-художнє видання

AU/UA

CONTEMPORARY POETRY OF UKRAINE AND AUSTRALIA
EDITED BY LES WICKS, YURY ZAVADSKY AND GRIGORY SEMENCHUK

СУЧАСНА ПОЕЗІЯ УКРАЇНИ ТА АВСТРАЛІЇ
ЗА РЕДАКЦІЄЮ ЛЕСА ВІКСА, ЮРІЯ ЗАВАДСЬКОГО І ГРИГОРІЯ СЕМЕНЧУКА

Digital book / Цифрова книга

AU/UA: Сучасна поезія Австралії та України / Упор. Лес Вікс, Юрій Завадський і Григорій Семенчук. — Тернопіль-Сідней: Крок, Meuse Press, 2011. — 126 с.

ISBN 978-966-2362-84-8

Дизайн обкладинки: стронговський
Макет і верстка: Юрій Завадський
Друкується в авторській редакції.
Мова видання: англійська, українська.

Видавництво КРОК
Свідоцтво №3538 від 30.07.2009
а/с 554, м. Тернопіль-27, Україна, 46027
тел.: +38-096-943-17-04
KrokBooks.com